Nr. 14



SJORS
van de Rebellenclub

4 april 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

?

EET
BROODJES
BIJ
KRELIS!



HET

Voor vier shilling heb je een hele fles," zei Richard Bowie. „Weet je, Toby, dan vragen we of juffrouw Gradwin de kalkoen wil braden. En dan moet je er ook wat gember bij nemen. En wat noten."

„Zeg eens," zei Toby Miggs, „oom Alfred heeft me nou wel vijf pond gegeven, maar hou je er rekening mee, dat juffrouw Gradwin nog drieëntwintig shilling van me krijgt en meneer Bench nog een halve kroon?"

„Onzin, Toby," zei Richard Bowie, „één keer mag je jezelf wel een goed maal veroorloven. Me dunkt dat je vaak genoeg honger hebt geleden. En wat kost het je nog, alles bij elkaar?"

„Tja, eigenlijk heb je wel gelijk," gaf Toby toe. „Wat zou je eigenlijk van een beetje lekkere paling in gelei denken?"

Richard Bowie kneep zijn ogen dicht. „Je bent een genie, Toby," zei hij. „Daar zou ik bijna een van de beste dingen vergeten, die er voor geld te koop zijn. Ach ja, als mijn goede tante Bess me niet af en toe iets toestopte, dan zou ik werkelijk niet weten hoe ik op de been moest blijven."

Toby grinnikte. „Je ziet er anders niet uit of je op het punt staat van de graat te vallen, met je bazuinwangen."

„Allemaal schijn," zei Richard Bowie. „Sommige mensen zien er uit alsof ze het eeuwige leven hebben, maar als je goed luistert, kun je drie straten verder hun maag horen rammelen. Als je eens wist. . ."

Wat Toby moest weten, zou hij nooit vernemen, want op dat moment botste Richard Bowie met zijn volle gewicht tegen een man op, die hij in de donkere straat niet had zien aankomen.

„Hela, uilskuiken, heb je geen ogen in je hoofd?" zei de onbekende nijdig.

Richard ging breeduit voor hem staan. „Zei u uilskuiken?" vroeg hij vriendelijk.

„Wat zou ik anders zeggen?" zei de man. „En maak nu dat je weg komt, vlegel, eer ik m'n geduld verlies."

„Dan zult u toch eerst uw excuus moeten maken, meneer."

De man lachte schamper. „Hier heb je m'n excuus, ezelskop." Hij gaf Richard een harde stomp tegen de borst en wilde zijn weg vervolgen, maar de jongen greep hem stevig beet.

„Dat wordt dan voor elke belediging een blauw oog, vriendje," zei hij. „Ik zou dus verder maar oppassen, want je hebt maar twee ogen."

De vreemdeling keek om zich heen en toen hij zag, dat het geluk met hem was, begon hij luid om hulp te schreeuwen.

„Pas op, Richard, de nachtwacht," waarschuwde Toby, die het schijnsel van een lamp zag naderen.

„Mooi zo," zei Richard Bowie, „dan zal ik hem extra-goed vasthouden. Direct zullen we weleens zien wie er in zijn recht staat."

Op dat moment zag Toby Miggs voor de eerste maal het gezicht van de onbekende en meteen voelde hij, dat zijn benen begonnen te trillen.

„Richard!" zei hij, „het is lord Plunkett!"

GOUDSTUK IN DE TUIN

„Wát?" zei Richard Bowie.

„Lord Plunkett," herhaalde Toby en meteen zette hij het op een lopen. Richard liet zijn tegenstander los en voegde zich haastig bij zijn vriend.

„Alle mensen!" hijgde hij, „de kanselier van de koning! Ik zou nog liever een tijger op z'n snuit slaan."

Hij wierp een haastige blik achterom en zag tot zijn schrik dat de patrouille veel dichterbij was dan hij verwacht had.

„Toby, ze zitten ons op de hielen," waarschuwde hij.

„Hierheen dan," siste Toby en hij sloeg een smalle, aardedonkere steeg in. Ze hadden nog geen vijftig meter gelopen toen hij met een kreet van pijn stilhield en zijn knokkels betastte.

Vóór hen rees een hoge meidoornheg op, die de steeg als een muur afsloot.

„We kunnen niet verder," zei hij moedeloos.

„En terug kunnen we ook niet," zei Richard en hij wees naar de ingang van de steeg, waar het licht van de lantaarn zichtbaar werd.

Toby kreunde. „We zijn erbij, Richard. Als ze ons te pakken krijgen, gaan we naar de gevangenis."

Achter hen ging geluidloos een deur open. „Vlug," zei een stem, „hierheen."

Ze glipten naar binnen en stonden tegenover een slonzige oude vrouw, die hen grijnzend aankeek.

„Stout geweest, hè, en nou de dievenvangers van koning George op je hielen! Ik weet er alles van. Ach ja, jullie moeten nog een hoop leren. Enfin, kom maar gauw mee naar achteren."

Ze bracht hen naar een binnenplaatsje, dat voor de helft vol stond met oude rommel.

„Zie je die muur daar?" zei ze. „Die klim je over. Dan sta je in een gang. Als je die uitloopt, kom je in een tuin terecht. Daar kom je weer bij een muur aan je rechterhand en als je die over gaat, ben je in Pennington Street. Verder zoek je het zelf maar uit."

„Bedankt hoor!" zei Richard.

„Het is de moeite niet," antwoordde de oude. „Ik weet maar al te goed hoe de smaak van beschimmeld brood is."

Na deze duistere woorden verdween ze in het huis, Toby en Richard op het plaatsje achterlatend.

Ze klommen over de muur, liepen de gang uit en kwamen in de tuin. Richard klom op Toby's schouders, trok zich op en plofte aan de andere kant naar beneden.

„Da's één," zei Toby. Hij hees zich in een kastanjeboom, kroop over een dikke zijtak naar de muur en liet zich aan de andere kant zakken.

„Zo, die hebben we ook," zei een stem en een stevige hand greep hem bij zijn jas.

„Vertel eens, vriendje, wat heeft die tocht je opgeleverd?"

Toby wierp een medelijdende blik op de beide nachtwachten en keek toen Richard aan.

„Die denken geloof ik dat we zijn wezen inbreken," zei hij.

„Wou je me soms vertellen dat je daar bramen hebt geplukt?" hoonde de man, die hem vasthield.

Toby trok zijn neus op. „Beste man," zei hij, „je moet altijd even kijken wie je voor je hebt. Ik ben Percy Widdleneed, de neef van Lord Hocam Umbleberry. Mijn oom was zo goed mij vijf pond te geven, omdat de kleur van mijn hoed hem niet langer beviel, als je mij begrijpt. Nu heb ik zoëven met deze heer kop of munt gegooid met het goudstuk. Maar helaas vloog het over die muur."

De man knikte. „Dus er ligt vijf pond in die tuin?"

„Dat heb je uitstekend begrepen, vriend," zei Toby. „Helaas ben ik er niet in geslaagd het terug te vinden, maar waarschijnlijk hebben jullie met je lantaarn meer geluk. Tien shilling de man zit er altijd aan, als je het terugbrengt."

De wacht wierp een vragende blik op zijn makker. „Wat denk je ervan, Harfick?" vroeg hij aarzelend.

„Dat ik ze graag zou verdienen," zei Harfick. Ze zetten hun hellebaarden tegen de muur en klauterden er zelf, geholpen door Richard en Toby, overheen.

„Zien jullie wat?" riep Toby.

„Nog niet," antwoordde Harfick, „maar we zoeken net zolang tot we het hebben, daar kunt u op rekenen, meneer."

„Dat is dan afgesproken," zei Toby tevreden.

Richard keek hem verbluft aan. „Waar háál je de fantasie vandaan?" zei hij.

„Dat vraag ik mezelf ook al," antwoordde Toby vriendelijk. „Maar laten we nu zorgen dat we weg komen, broeder. Je kunt het ook al te mooi maken."

Op dat moment klonk aan de andere kant van de muur de stem van Harfick. Toby hield zijn pas in. „Zei je iets?" vroeg hij.

„We hebben hem, meneer! We hebben hem!" riep de wacht.

Toby Miggs hapte naar adem en tastte haastig in zijn broekzak, waar hij tot zijn grote geruststelling het goudstuk van oom Alfred voelde.

„Prachtig, Harfick," zei hij. „Goed gedaan."

De beide mannen klommen over de muur en Harfick toonde vol trots de gouden munt. „Hier is ie, meneer."

„Fijn," zei Toby, het goudstuk in ontvangst nemend. „Dank je wel, beste kerel. En dit is voor jullie moeite." We hebben het eerlijk afgesproken, dacht hij erbij.

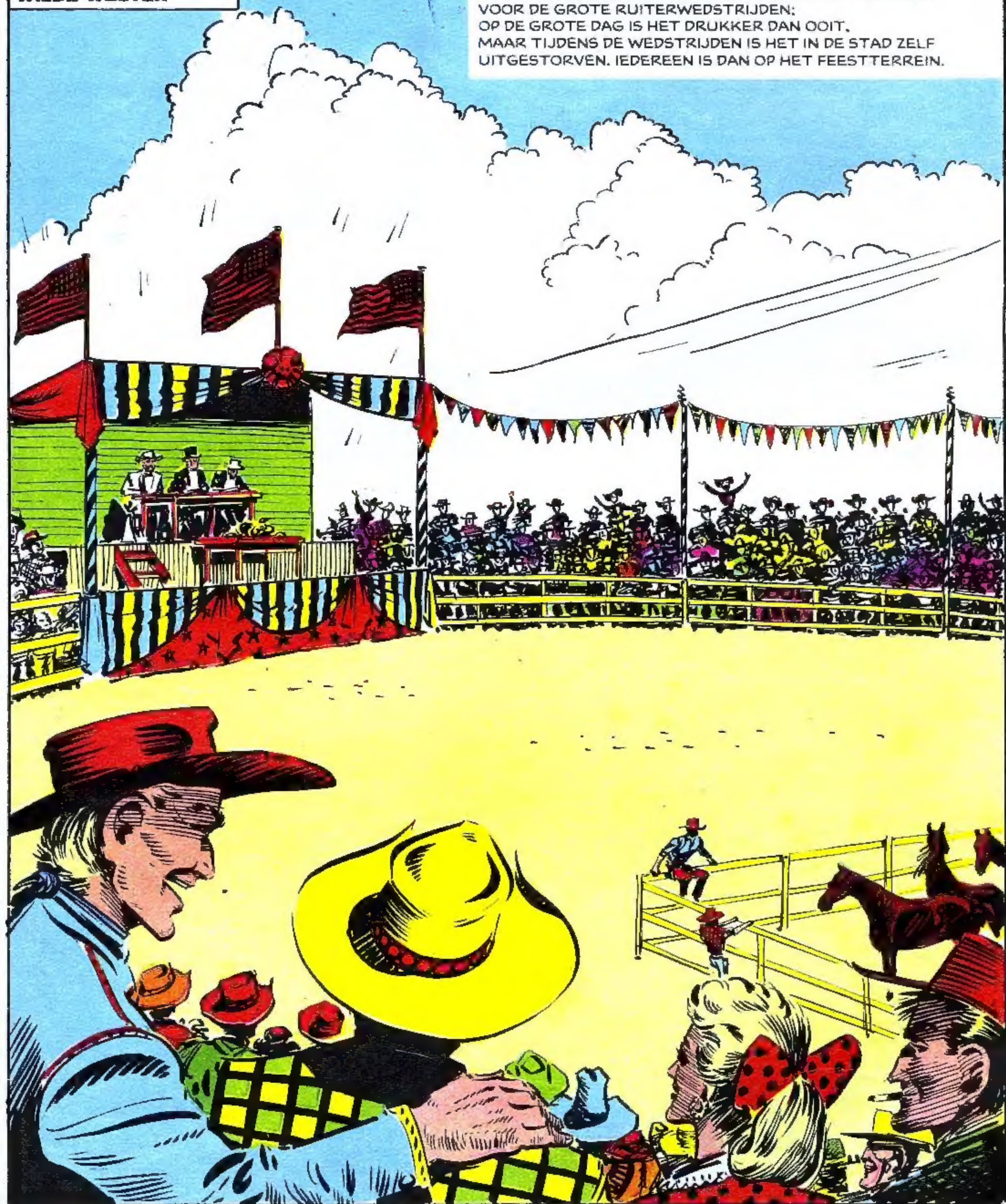
Hij gaf Harfick en zijn collega elk tien shilling en knikte hen vriendelijk toe. Daarna nam hij Richard bij de arm en vervolgde zijn weg, vrolijk rammelend met de beide munten.

„Tjonge jonge," zei Richard Bowie, „hoe is het mogelijk!"

„Tja," zei Toby, „hoe het mogelijk is, begrijp ik ook niet al te best. Maar voor ik het vergeet, ouwe jongen, wist jij dat je bij Seaham, in Harlow Street, lekker kunt eten?"

„Dat zullen we dan eens proberen," zei Richard Bowie en hij blies zijn wangen op tot ze eens zo bol waren als gewoonlijk.




KANSAS KID
DE HELD VAN HET WILDE WESTEN
IEDER JAAR, ALS DE GROTE RODEO IN SUNVILLE GEHOUDEN WORDT, STROMEN VAN HEINDE EN VERRE DE MENSEN ERHEEN. NIEMAND WIL HET FEEST MISSEN! DE COWBOYS IN DE OMTREK OEFENEN ZICH WEKENLANG VOOR DE GROTE RUITERWEDSTRIJDEN: OP DE GROTE DAG IS HET DRUKKER DAN OOIT. MAAR TIJDENS DE WEDSTRIJDEN IS HET IN DE STAD ZELF UITGESTORVEN. IEDEREEN IS DAN OP HET FEESTTERREIN.



OP HET FEESTTERREIN EVEN BUITEN DE STAD GEKOMEN, BRENGEN ZE HUN PAARDEN EERST NAAR DE STALLEN.

DAAR HEB JE LASSY UIT ALTON OOK! HIJ SLAAT GEEN JAAR OVER.

IS DAT JIM TOPHAM NIET? WIJ KRIJGEN HET NIET GEMAKKELIJK MET ZULKE MEDEDINGERS.

SALOON

BOARD

STALLING VOOR PAARDEN



KANSAS KID EN CURLY GAAN NAAR HET TERREIN VAN DE WEDSTRIJD, WAAR HET REEDS ZEER DRUK IS. DE WEDSTRIJDEN ZULLEN GAUW BEGINNEN, DE TRIBUNES ZIJN BIJNA VOL.

ALLEEN VOOR DEELNEMERS

TEGEN DE TIJD DAT DE RODEO BEGINT, IS DE STAD UITGESTORVEN. IEDEREEN IS OP HET FEESTTERREIN, ALLE ZAKEN ZIJN GESLOTEN. NIEMAND ZIET DUS DE DRIE MANNEN HET TERREIN VERLATEN EN ZICH NAAR DE LEGE STAD BEGEVEN.



CALHOUN EN ZIJN KORNUITEN, PIP EN TUG, ZIJN NIET VOOR DE WEDSTRIJD NAAR SUNVILLE GEKOMEN. ZIJ HEBBEN ANDERE PLANNEN VOOR DE FEESTDAG...

DE BELANGSTELLING VAN HET DRIETAL ONGUNSTIGE KERELS GAAT UIT NAAR DE BANK VAN JACKSON IN SUNVILLE. ZIJ WILLEN EEN GROTE SLAG SLAAN.



MAAR ALS IEMAND LANGS KOMT EN ZIET WAT ER GEBEURD IS?... DAN IS DE HELE STAD IN REP EN ROER.

DAAR WEET IK WEL RAAD OP. ALS WE KLAAR ZIJN, RIJD JIJ IN GALOP DE STAD UIT. TUG EN IK GAAN MET DE BUIT NAAR DE RODEO EN BLIJVEN DAAR, TOTDAT DE WEDSTRIJD AFGELOPEN IS. ZE ZULLEN ONS EN DE BUIT HEUS NIET OP HET FEESTTERREIN ZOEKEN.

DE ONDERGANG VAN EEN OCEAANREUS



I

DOOR JOS. E. CHIPPERFIELD

Tom Collins was echt een jongen van de waterkant. Al wat drijven kon en dobberen, zeilen en stomen, dicht langs de wal of naar verre landen, had zijn volle belangstelling. Zonder dokken en schepen, havens en sleepboten, en vooral zonder scheepswerven zou het leven voor hem een bar vervelende geschiedenis geweest zijn.

En geen wonder. Hij zat er rondom in. Belfast, de stad waar hij woonde, was dag en nacht een en al bedrijvigheid, een en al rumoer van hakkepoffende sleepbootjes, stoomsissende hijskranen, schorre mistsignalen en het nooit verstillend geratel en gebonk van mokers en klinkhamers op de werf van Harland & Wolff.

Het was in de tijd van zesmasters in de zeilvaart, die glorieus de zeven zeeën bevoeren, doch allengs het loodje moesten leggen in de verbeten concurrentiestrijd tegen de oceaanstomers, die in steeds groter aantal en afmetingen werden te water gelaten. Ook door de firma Harland & Wolff op Queenseiland bij Belfast.

Daar werden steeds langere en bredere kielhellingen aangelegd, zwaardere en hogere hijskranen gemonteerd, grotere loodsen gebouwd en droogdokken gegraven. Want niet alleen het gevecht met de zeilvaart was in volle gang, doch ook de race naar het bezit van „het grootste schip ter wereld".

In Hamburg werden machtige oceaanstomers gebouwd en dus kon Engeland, dat tot dusver „de golven beheerste", niet achterblijven.

Hamburg schiep de *Leviathan* van ruim 50.000 ton. Belfast gaf het antwoord door twee oceaanreuzen tegelijk op stapel te zetten; een van omstreeks 60.000 ton, het tweede nóg groter en nóg luxueuzer, nóg sneller en van zodanige constructie, dat het niet kon zinken. . .

De publiciteitswereld was er vol van en Tom Collins niet minder. De begrippen „groter dan" en „sneller dan" deden hem ten volle meeleven met alles wat de twee monsterschepen betrof, doch het predikaat „onzinkbaar" zorgde ervoor dat het allergrootste nu reeds het schip zijner dromen mocht heten.

Hij wilde het zien, kant en klaar en hoe eerder hoe liever.

Op een koude, druilerige avond in maart was dit verlangen hem weer eens te machtig geworden. Hij zocht een plekje, vanwaar hij kon uitzien over Queenseiland en staarde naar het licht-en-schaduwspel van oplaaiende vuren, zwenkende kranen en her en der bewegende lichten zonder tal.

Er kwam een man voorbij, die kennelijk op weg was naar de scheepswerf en wel een kort gesprek met de huiverende jongen wilde hebben.

„Sta je naar 'n baantje uit te kijken, jongen?" vroeg hij niet onvriendelijk.

Tom keek hem glimlachend aan en zei: „Ik ben nog niet van school af en ik sta alleen maar te kijken of die twee reuzenschepen al opschieten."

De man maakte aanstalten weer verder te gaan, doch aarzelde en zei: „Stel jij zoveel belang in schepen?"

„En óf!" lachte Tom. „Komt zeker omdat m'n oom altijd over zeilschepen zit te jammeren!"

De man zuchtte alsof hij pijn leed.

„Ik heb eens Kaap Hoorn gerond op een viermaster en ik verzeker je, dat was een hachelijke onderneming! Meer ónder dan bóven water! Op die twee daar zal het heel wat anders gaan, als ze eenmaal de kop in zee steken!"

Hij wees naar de schepen in aanbouw en vervolgde niet zonder trots: „De grootste die ooit gebouwd zijn!"

„Dat weet ik," antwoordde de jongen, „ik heb er al 'n heleboel over gelezen!"

De ander gromde iets en kwam toen met een verrassend voorstel. „Ik kan je wel even 'n kijkje laten nemen op de werf, als je daar wat voor voelt. Veel is er nog niet te zien, maar als je geen al te onmogelijke vragen stelt, kom dan maar mee! Wellicht kun je er later zelf aan de slag komen en een handje meehelpen!. . ."

„Misschien wel, ja!" zei Tom opgewonden.

Terwijl hij met de man meeliep, kreeg hij al direct de gewaarwording in een heel andere wereld terecht te komen. In de naaste omtrek van de werf en op de toe-

gangsweg daarheen was nog veel onveranderd gebleven. De straatverlichting stamde nog uit de vorige eeuw, de eeuw van gaskousjes en floddervlammetjes. Tom vond het dan ook niet vreemd een oude man te zien voortsjokken, die een stok bij zich had met een haakje, om het in elke straatlantaarn sluimerende vlammetje tot groter lichtvertoon aan te sporen. Over enkele uren zou het mannetje dezelfde weg gaan om ze stuk voor stuk uit te draaien en de sombere straten weer in de duisternis van de nacht dompelen.

Bij Harland & Wolff echter hadden de gloeikousjes afgedaan. Daar knetterden en straalden elektrische koolspitslampen hoog aan de masten en gloeiden duizenden kooldraadlampjes op elk plekje, waar dat voor de arbeid nodig kon zijn.

De booglampen zouden niet gedoofd worden, voor de nieuwe werkdag was aangebroken, en duizenden gloeilampjes zouden blijven gloeien, ook overdag, want het was een bedrijf, waar het tempo van de arbeid dag noch nacht vertraagde.

Toen hij de poort naderde, bekroop Tom de vrees te worden weggezonden, doch zijn metgezel stelde hem gerust met de verzekering: „Entree betalen is er hier niet bij! Kom maar mee!"

Hoewel de toegang tot de werf voor elke onbevoegde streng verboden was, liet de portier hen met een knikje doorgaan, waaruit de knaap terecht afleidde, dat zijn beschermer hier meer te vertellen had dan zijn uiterlijk van werkman liet aanzien.

Bepaald de chef van een of andere afdeling, dacht Tom. Nu kan me niks gebeuren.

Op de werf zelf scheen elk voorwerp zijn vaste plaats te hebben en was het ondanks de hoog opgestapelde materialen en staalconstructies en het zich daartussen voorthaastende verkeer een ordelijke boel. Beladen en lege vrachtwagens hielden zich aan de regels van het eenrichtingsverkeer, alleen een sissend en hevig lawaaischoppend stoomlocomotiefje scheen zich daartegen met alle geweld te willen verzetten.

Het gehele bedrijvencomplex, de gehele organisatie van techniek en arbeidskrachten liep als een goed geoliede machine en Tom keek zijn ogen uit van ontzag en verbazing.

Overal rondom daverde het rumoer van de arbeid en lichtelijk onthutst door al het lawaai bereikte Tom de plek, waarnaar hij al zo lang had uitgezien: de geboortegrond van het grootste schip ter wereld...

Veel was er nog niet te zien. De kielplaten waren gelegd en ongeveer een meter daarboven groeide de tweede kiel als topbedekking van de zogenaamde dubbelebodemtanks, die zich straks zouden uitstrekken van voorpiek tot achtersteven en van bakboord tot stuurboord. Eén onafzienbare dubbele bodem als een der voorwaarden, waaraan voldaan moest worden om het schip tot een „onzinkbaar" schip te maken. Elk strikt afzonderlijk gehouden vak in het dubbele-bodemstelsel kon lek worden zonder dat het schip gevaar liep; slechts enkelen van het varende personeel zouden het bemerken, echter zonder zich er druk om te maken. Een lek in de kiel was nog geen lek in het ruim. En ook de ruimen zouden strikt gescheiden blijven door middel van waterdichte schotten en deuren.

Ook een ruim mocht vollopen en desnoods nóg een, het zou de vaart niet verminderen. De resterende vakken en ruimen zouden nog voldoende aan drijfvermogen leveren en een oningewijde zou niet bemerken dat er iets aan de hand was.

Een ontwerp om telkens weer van onder de indruk te raken, vond Tom, hoewel hij op dat ogenblik weinig méér te zien kreeg dan een eindeloos lijkend vlak van stalen platen en een stapel gebogen spanten, waarvan er nog slechts enkele door de torenhoog rondzwenkende kranen waren overeind gezet en als de ribben van een voorhistorisch monster kaal en luguber ten hemel priemden...

De werkbaas, of wat hij dan ook zijn mocht, stond evenals Tom in gedachten verdiept naar het enorme bouwproject te staren. Als bekwaam scheepsbouwer zag hij het schip reeds in de spanten, met huid-



„Sta je naar 'n baantje uit te kijken, jongen?" vroeg hij niet onvriendelijk.

platen bekleed, geverfd en te water gelaten. . .

Maar schoner en aangrijpender nog was de voorstelling die Tom er zich van maakte: die zag het wonderschip reeds op topsnelheid door de golven stuiven, machtig, onweerstaanbaar, dikke rookwolken brakend uit de vier enorme schoorstenen, en 's nachts omgeven door een laaiende lichtgloed uit duizend patrijspoorten, als een sprookjesstad voortijlend met de snelheid van een exprestrein. . .

„Overgelijkelijk mooi!" verzuchtte de jongen.

Met een schok tot de werkelijkheid terugkerend, realiseerde de werkbaas zich, dat de jongen in zijn verbeelding meer had gezien dan een kielvlak en enkele kale spanten. Met een hand op een schouder van de knaap stelde hij de vraag: „Zo, dus jij kan je ons schip al voorstellen, kant en klaar en gereed om uit te varen?"

„Ik heb het in volle zee en in volle vaart gezien!" verklaarde Tom met tintelende ogen en een bedeesde glimlach.

De ander knikte en zei: „Wat je hier ziet, is het prille begin van twee gigantische zeekastelen, die nu alleen nog maar met ordernummers worden aangeduid. Dat van het grootste is 390904, maar ik verklap je geen geheim als ik je vertel, dat het eenmaal. . ."

Op dat moment werden zijn woorden overstemd door het doordringende sein van de fabrieksfluit.

„Het signaal voor de nachtploeg!" zei de man. „Ik zal je nu buiten de poort moeten brengen!"

Tom stamelde enkele dankwoorden en samen gingen ze terug door de chaotisch lijkende drukte op de scheepswerf, waar nu, bij het wisselen der werkploegen, het verkeer wel een hoogtepunt bereikt had.

Even later nam de vriendelijke begeleider afscheid met de toezegging: „Als je van school bent en je wilt hier komen werken, vraag dan maar naar de baas van de scheepshelling waar nummer 390904 gebouwd wordt! Afgesproken? Dan zien we elkaar tegen die tijd wel terug! Wel te rusten!"

„Hartelijk dank en goedenacht!" zei Tom, en hij kreeg het gevoel of hij uit een wonderlijke wereld in het nuchtere, alledaagse leven werd teruggedreven. De droom was uit. . .

Uit? Och nee, nog lang niet. Nog korte tijd, dan ging hij meebouwen aan nummer 390904, zijn droomschip, groter, mooier en sneller dan enig ander zeekasteel op de gehele wereld. . .

De droom van een opgroeiende jeugd

De knaap Tom Collins, die het grote voorrecht had een bezoek te mogen brengen aan de werf van H. & W., verschilde niet veel van de andere Belfaster jongens van zijn leeftijd.

Hun ouders hadden bij het zoeken naar een werkkring voor hun kroost slechts de keuze tussen de linnenweverijen en de scheepswerf. Het was voor menigeen een moeilijk bestaan. Lonend werk was niet altijd in voldoende mate voorhanden. Maar hoe dan ook, de meeste gezinnen slaagden erin behoorlijk voor de dag te komen, en de kinderen werd al vroeg geleerd zowel de goede als de kwade tijden te nemen zoals ze waren.

Onder de zo dicht bij zee opgroeiende jongens waren er vanzelfsprekend heel wat die voorliefde hadden voor schepen, en speciaal voor de gigantische zeekastelen die in Belfast van tijd tot tijd te water werden gelaten.

Een groot deel van de jeugd, dat bij de waterkant woonachtig was, besteedde de karige vrije tijd met in de zeearm of in de buurt daarvan te vissen, ofwel in opgelapte bootjes zo maar wat rond te varen.

Ook op dat gebied was Tom haantje-devoorste. Hij had de beschikking over een heel goed, klein sloepje en dank zij de medewerking van zijn oom, die op een zeilschip had gevaren, bracht hij heel wat zaterdagmiddagen door op het water van Belfast Lough.

Jammer voor hem was er in de stad zelf maar heel weinig water waar hij met zijn bootje varen mocht. Dus zocht hij meestal zijn vermaak in de zeearm, waar het water aldoor in heftige beroering was en het heel wat inspanning kostte het notedopje dwars door de boeggolven van sleepboten en kustvaartuigen te loodsen zonder erin onder te gaan.

Al spoedig echter zou er ook voor dit soort ontspanning niet veel tijd meer overschieten. Reeds kort na zijn bezoek aan de werf liep Toms laatste schooljaar ten einde. Hij had alle klassen met goed gevolg doorlopen en werd door zijn hoofdonderwijzer gekenschetst als een solide, evenwichtige knaap, die echter weinig aanleg en animo had voor een baantje op kantoor of in de handel, wat met vele andere jongens wél het geval was.

Tom had meer aanleg voor handenarbeid en kon, als hij daarvoor in de goede stemming was, met aardige stukjes houtsnijwerk voor de dag komen. Sommige van zijn werkstukken waren, uit artistiek oogpunt bezien, zelfs zeer geslaagd te noemen.

In elk geval lieten zijn voorstellingsvermogen en zijn handigheid in de houtbewerking maar weinig te wensen over en leek een kantoorbaantje hem ook daardoor minder aanlokkelijk dan ooit. Waar nog bijkwam, dat een leerling-handwerksman beter betaald werd dan een jongste bediende op kantoor.

Met het vooruitzicht binnen afzienbare tijd mede te mogen werken aan de inrichting der twee supermailstomers, begon hij alvast zijn opbruisende scheppingsdrang bot te vieren op een stuk hout, dat onder zijn vaardige vingers al spoedig in lijn en vorm een frappante gelijkenis ging vertonen met de grootste der twee oceaanreuzen, die over enkele jaren onder de naam *Titanic* in de vaart gebracht zou worden.

Zeker, ook het iets kleinere bouwsel op de naastliggende helling had zijn eerlijke bewondering. Evengoed een kast om respect voor te hebben, die toekomstige *Olympic*, maar ondanks het feit dat dit schip een bijna net zo groot wonder der techniek zou worden en veel eerder in de vaart zou komen, bleven Toms gedachten zich schier onafgebroken bezighouden met zijn hoogste ideaal, de *Titanic*.

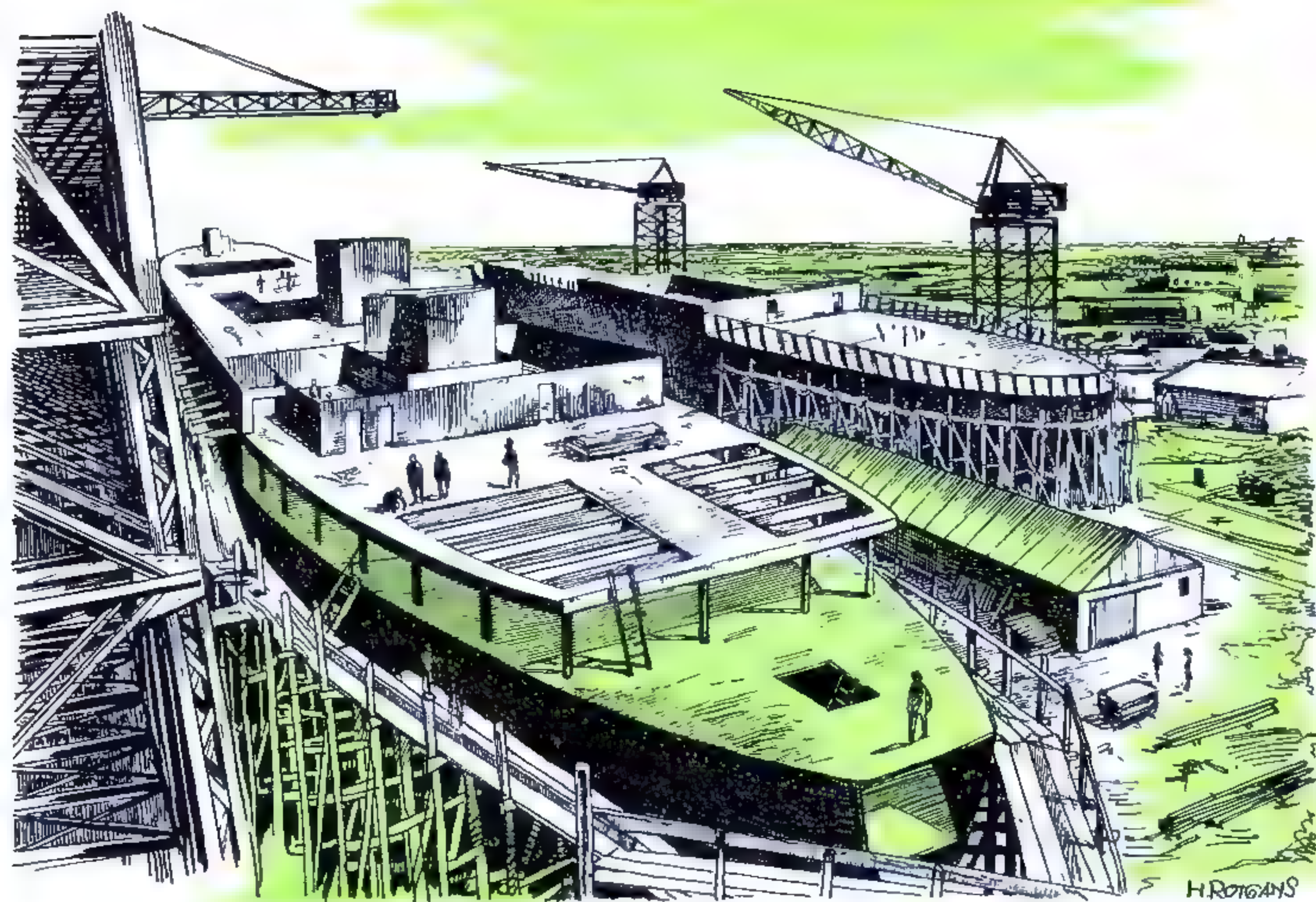
Talrijke afbeeldingen daarvan in alle mogelijke tijdschriften, vooral die in kleurendruk, maakten het hem mogelijk zijn houten model tot in de puntjes af te werken.

Doch eer het zover was, zou de jongen nog heel wat uren moeten doorbrengen in zijn werkplaats, een tochtig schuurtje, enkel verlicht door een meer walm dan licht gevende petroleumlamp.

Vele malen ook zou hij zijn model nog moeten wijzigen, want de illustraties die ervan verschenen, vertoonden vaak grote verschillen en Tom vroeg zich vaak af: Is nu de afbeelding van het schip op de reclameplaat van dat en dat zeepmerk de juiste, of heeft de tekenaar van het Belfaster Weekblad de juiste gegevens op de kop getikt?



. . . begon hij alvast zijn opbruisende scheppingsdrang bot te vieren op een stuk hout.



Nog steeds stond het schip in aanbouw op de helling.

Vraagstukken, waar ook de vader van Tom, boekhouder op een textielhandelskantoor, geen weg mee wist.

Die maakte zich er vooral bezorgd over dat de jongen met al dat geknoei in het halfdonker voorgoed zijn ogen zou bederven.

De geboorte van een idee

Tom Collins mocht dan op kleine moeilijkheden stuiten bij het afwerken van zijn scheepsmodel, zij waren minder dan niets vergeleken bij alle problemen die moesten worden opgelost door de ontwerpers van het schip zelf, eer dit aan de door sommigen overdreven genoemde eisen zou voldoen.

Het „groter, sneller en veiliger" ging meer kosten dan geld alleen, en altijd loerde de kans op mislukking daar waar de niet-ingewijde deze het minst verwachtte.

Groter afmetingen en meer snelheid eisten meer voortstuwingsvermogen en op dat gebied was men bij de zuigerstoommachines zo goed als uitgepraat. De steeds zwaarder uitgevoerde bewegende delen, zoals zuigers, drijfstangen en krukken verwekten allengs trillingen, schokken en tegenkrachten, die niet meer te beteugelen waren en voor mens, schip en machines de grootste gevaren opleverden.

Reeds had men de stoomturbines ontworpen, doch de praktische toepassing daarvan had nog niet alle kinderziekten van dit allermodernste aandrijfmiddel aan het licht gebracht. Er waren talrijke meters en andere controleapparaten nodig om de razende snelheid van deze machines in bedwang te kunnen houden. De problemen die hierdoor waren ontstaan, had men nog niet allemaal kunnen oplossen.

De altijd nog boeiende romantiek der stampende zuigermachines had bij dit soort schepen reeds plaats moeten maken voor de wel zeer prozaïsch uitziende turbine, die vaak heel wat minder bewegende delen had dan een waterdicht uitgevoerde elektromotor.

De reders der eerste grote turbineschepen, *Victorian* en *Virginian*, hadden leergeld betaald. Zo ook de eigenaren van de *Carmania*, *Lusitania* en *Mauretania*. Veel leergeld, waarvan slechts weinig ten goede zou komen aan de felle concurrenten op de oceaan, de opdrachtgevers van *Olympic* en *Titanic*. Want laatstgenoemde waren groter, doch dat ze ook sneller zouden zijn, was nog bij lange na niet bewezen. . .

Deze en nog vele andere problemen waren aan een jongen als Tom Collins totaal onbekend. Hij had er dus ook geen kopzorgen over en dat was in zekere mate een geluk. Het geluk van de onwetende.

Met evenveel geestdrift als waarmee hij de eerste spanten had bekeken, ging hij aan de slag op de werf van H. & W.

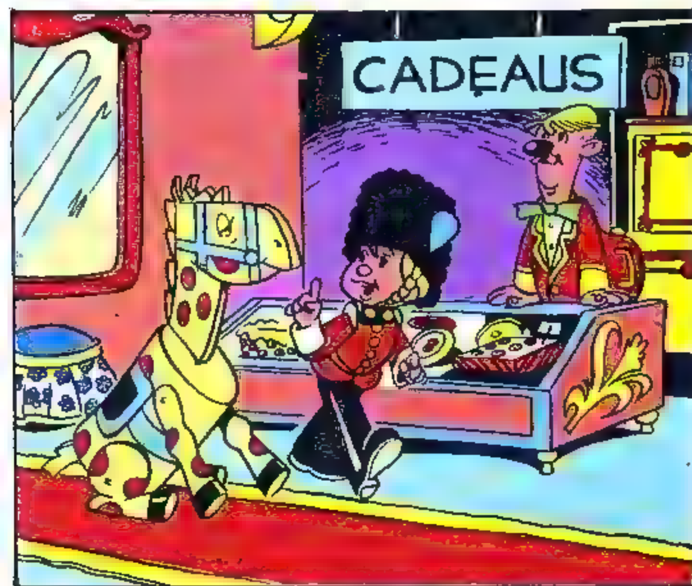
Hij mocht als leerling-houtbewerker meedoen aan de opbouw en afwerking van order nr. 390904 en dit leek hem wel het hoogst bereikbare.

Nog steeds stond het schip in aanbouw op de helling, doch niet meer als een griezelig voorhistorisch skelet. De huidplaten zaten eraan; de dekken waren gelegd, het een boven het ander, als de vloeren in een wolkenkrabber, en reeds was te zien waar de machines, de vele stoomketels, alsmede de talloze luxehutten een plaats zouden krijgen.

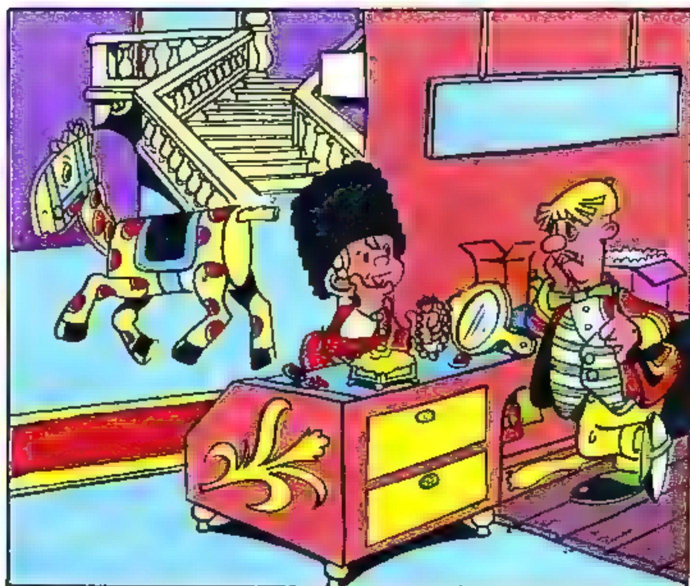
De eetzalen, zwembassins, speeldekken en wandelgangen waren, zij het nog slechts in staal en menie, aanwezig.

W O R D T   V E R V O L G D

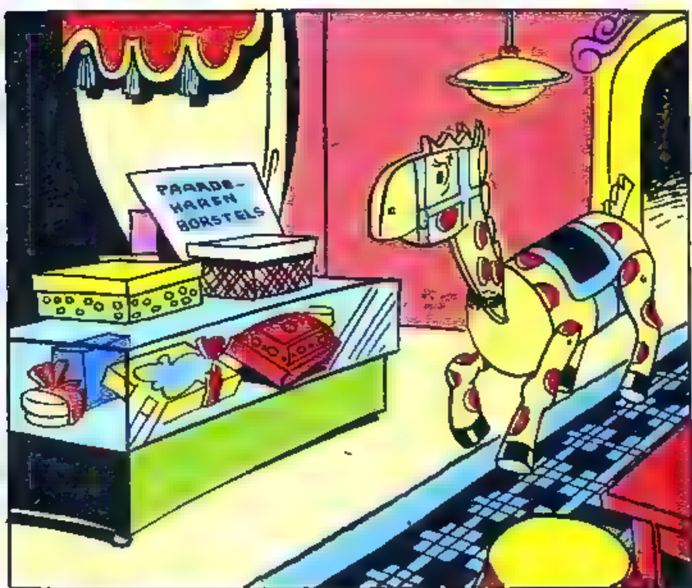
SPELEND



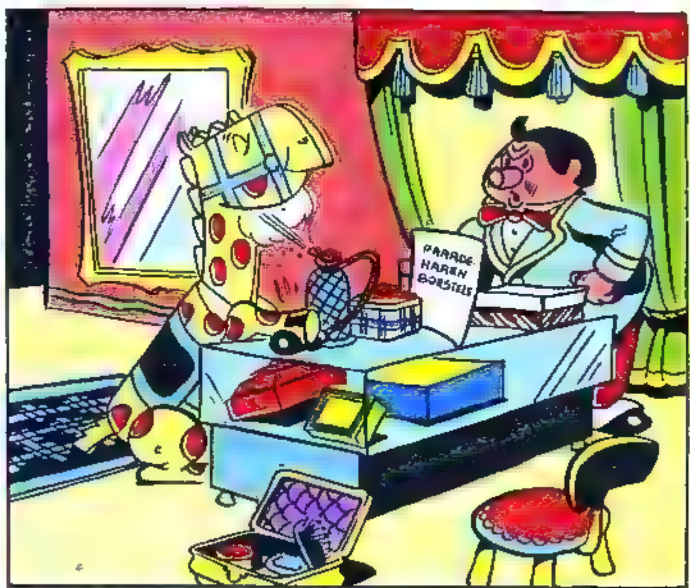
Tommie, de speelgoedsoldaat, wilde een cadeautje kopen voor Dollie Dimpel. „Ik ga naar de Goedkope Cadeautjes Winkel," zei hij tegen Batty, zijn paard, „daar hebben ze vast wel keus genoeg. Wacht jij hier even? Ik ben zo terug."



Maar er was zoveel keus, dat Tommie maar niet kon besluiten wat hij zou nemen. De winkelier werd Tommies getreuzel een beetje beu, en Batty ook. Tommie zal het wel goedvinden, dat ik ook eens rondkijk, dacht hij en ging eens rondneuzen.

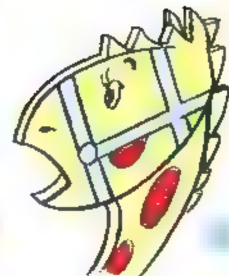


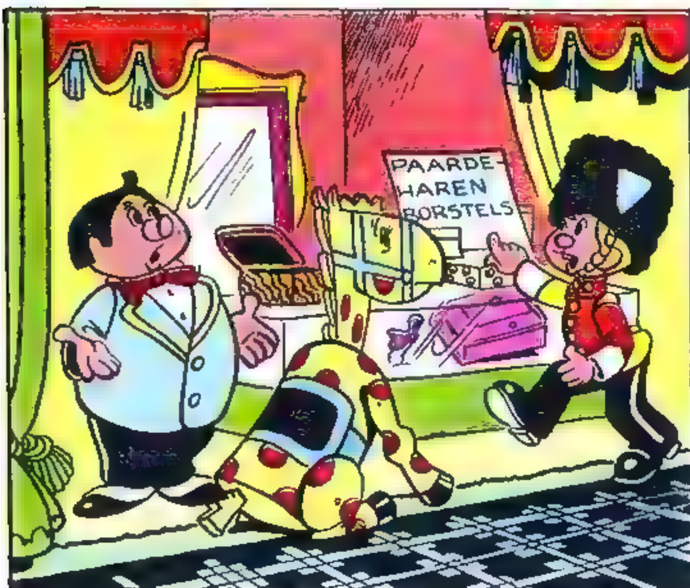
Batty liep van de ene toonbank naar de andere, totdat hij opeens stokstijf bleef staan met wijd open ogen. Want op een toonbank stonden mooie dozen uitgestald. Er stond een bordje bij, Batty las: „Paardeharen borstels." Wat een verrassing!



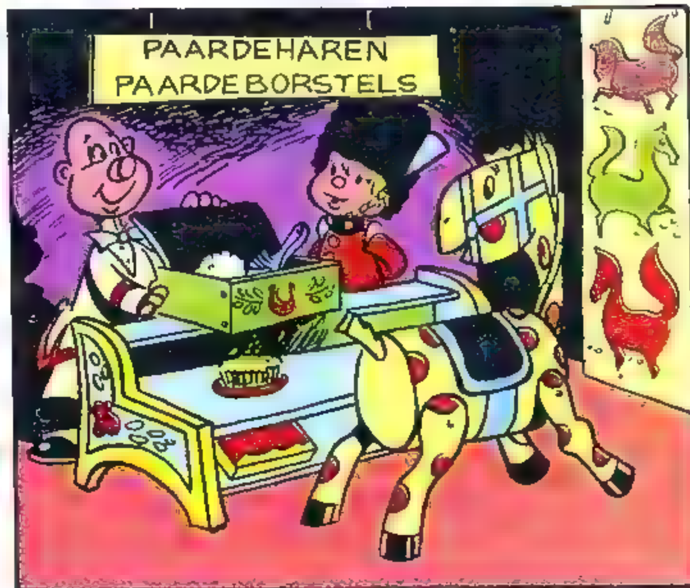
Die hebben ze speciaal voor mij klaargezet, dacht Batty. In de dozen zaten kammetjes, schaartjes, borstels, maar het mooist van alles vond Batty een sproeiflacon. Hij spoot zich vol heerlijke odeur, maar toen kwam de winkelier tussenbeide.

SPEELGOED





De winkelier werd vreselijk nijdig. Hij zei tegen Batty dat hij een brutaal paard was, maar gelukkig kwam Tommie er toen aan. Hij zag de mooie dozen ook. „Dat is net iets voor Dollie Dimpel," zei hij, „geeft u mij maar zo'n doos."



Toen Tommie uitlegde, dat de dozen voor dames bestemd waren, keek Batty erg sip. Tommie fluisterde even wat tegen de winkelier. „Natuurlijk, meneer," zei deze. En hij bracht hen naar een toonbank met dozen uitsluitend bestemd voor paarden



„Omdat je zo goed geholpen hebt met uitzoeken, koop ik wat voor jou ook," zei Tommie. Batty mocht voor zichzelf ook een doos uitzoeken. „Die blauwe vind ik het mooiste," zei hij. Trots als een pauw droeg hij even later de doos zelf naar huis.

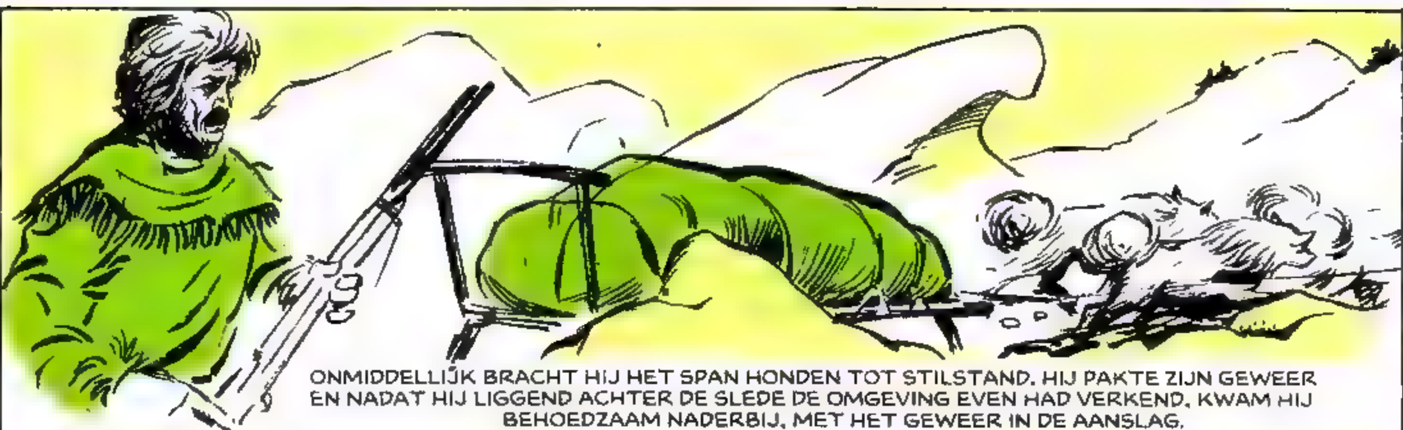


Dollie Dimpel was opgetogen over de mooie doos. „Het mooiste cadeautje dat je bedenken kunt," zei ze. „Maar hoe wist je dat ik die zo graag wilde hebben?" „Ik heb hem uitgezocht," zei Batty, „ik heb er geweldig veel verstand van, waar of niet?"





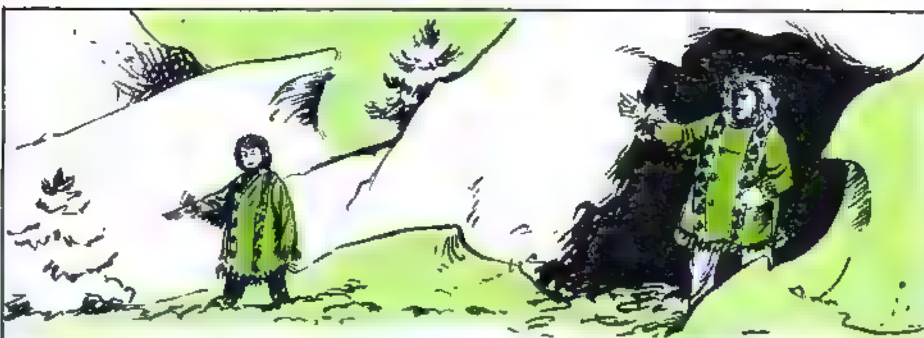
DE HONDEN DIE JOKER GEHOORD HAD, WAREN VAN DE PELSJAGER JOHN O'MURRY, DIE DE GROT ALS OPSLAGPLAATS GEBRUIKTE.








NA ENIGE OGENBLIKKEN KWAM TINEKE NAAR BUITEN, NIEUWSGIERIG GEWORDEN DOOR HET BLAFFEN.

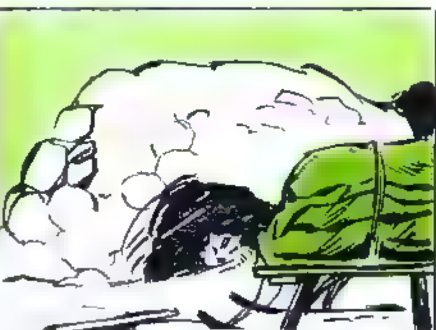

JOKER KWAM NU OOK TE VOORSCHIJN. TINEKE WAS NAAR BUITEN GEGAAN VOORDAT HIJ HET HAD KUNNEN VERHINDEREN: HIJ LIEP HAAR SNEL ACHTERNA OM HAAR TERUG TE ROEPEN EN TE BESCHERMEN TEGEN MOGELIJKE AANVALLEN. HIJ KON ECHTER NIETS ONTDEKKEN.


MAAR PLOTSELING KWAM JOHN O'MURRY OVEREIND EN LIEP OP HEN TOE, ZIJN GEWEER WAS DREIGEND OP HEN GERICHT. VERBAASD STAARDE HIJ HET TWEETAL EEN OGENBLIK AAN. „WIE BENT U?" VROEG HIJ, „EN WAT DOET U IN MIJN OPSLAGPLAATS?"


JOKER VERTELDE IN HET KORT WAT HUN OVERKOMEN WAS: HET WAS DUIDELIJK DAT JOHN MOEITE HAD OM HET FANTASTISCHE VERHAAL TE GELOVEN.

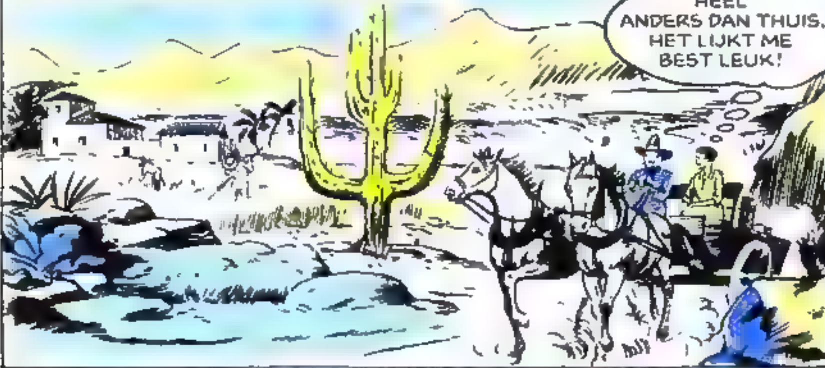

ZONDER IETS TE ZEGGEN GING HIJ EERST VOOR DE HONDEN ZORGEN


DAARNA STELDE HIJ JOKER ALLERLEI VRAGEN. JOKER GAF ER ZO UITVOERIG EN ZONDER OMWEGEN ANTWOORD OP, DAT DE ANDER TENSLOTTE OVERTUIGD WAS DAT HIJ DE WAARHEID SPRAK. ZIJ SPRAKEN AF DAT ZIJ ZO GAUW MOGELIJK NAAR DE DICHTSTBIJZIJNDE STAD ZOUDEN GAAN OM DAAR EEN HULPCOLONNE TE VORMEN. DAARNA ZOUDEN ZE TERUGKEREN EN DE KOSTBARE INSTRUMENTEN UIT DE RAKET IN VEILIGHEID BRENGEN


MET DE HULP VAN JOKER EN TINEKE, DIE HIJ DE NODIGE AANWIJZINGEN GAF, BOUWDE O'MURRY EEN SNEEUWHUT VOOR DE HONDEN.

AVONTUUR IN MEXICO

VALERIE CAMERON, DIE SINDS HET VLIEGTUIGONGELUK DAT AAN HAAR OUDERS HET LEVEN HAD GEKOST, ALLEEN WAS GEBLEVEN, KREEG EEN UITNODIGING VAN HAAR OOM HENRY IN MEXICO OM BIJ HEM TE KOMEN WONEN. DE LANGE REIS NAAR DE BOERDERIJ VAN OOM HENRY WAS BIJNA TEN EINDE.















ZILVERMASKER HAD ZO'N TROUWHARTIG UITERLIJK, DAT VALERIE HEM WEL GELOVEN MOEST.
DE GEDACHTE DAT DE BOERDERIJ WAAR ZE GING WONEN ONVEILIG ZOU ZIJN, MAAKTE HAAR ANGSTIG. WAT WAS ER GEBEURD, WIE WAS DE GEMASKERDE VREEMDELING?





VLUG, ANDERS PAKKEN ZE JE!
WEES MAAR NIET BANG. MIJ PAKKEN ZE NIET ZO GAUW.

IK HEB ER REKENING MEE GEHOUDEN. HIER IS EEN BRIEFJE WAARIN STAAT WAT JE MOET DOEN. LAAT HET NIEMAND ZIEN EN VERTROUW OP ME.

TOT ZIENS.

NAUWELIJKS WAS ZILVERMASKER VERTROKKEN, OF DE RUITERS WAREN GENADERD.
JAMMER. HIJ HEEFT EEN TE GROTE VOORSPRONG.

U BENT ZEKER JUFFROUW CAMERON? IK BEN LOPEZ, DE RENTMEESTER VAN UW OOM. WIJ WILDEN U TEGEMOET KOMEN... EN GELUKKIG MAAR!
EEH DAG, MENEER LOPEZ!

GOED DAT WE ZIJN GEKOMEN, VOORDAT DIE STRUIKROVER U KON BEROVEN
BEROVEN? HIJ IS BESLIST GEEN STRUIKROVER.

GROTER SCHURK DAN ZILVERMASKER BESTAAT ER NIET. MAAR KOM, WE ZULLEN U NAAR DE BOERDERIJ BRENGEN. JAMMER DAT UW OOM VOOR DRINGENDE ZAKEN WEG MOEST.

HOEWEL VALERIE VAN ZILVERMASKER AL HAD GEHOORD, DAT HAAR OOM OP REIS WAS, WAS ZE ERG TELEURGESTELD. ZE VOELDE ZICH OPEENS ERG EENZAAM IN HET VREEMDE LAND. EN ZILVERMASKER HAD OVER VIJANDEN GESPROKEN

TOEN ZE DE REIS VOORTZETTEN, KON VALERIE EINDELIJK HET BRIEFJE LEZEN.
EENS GAUW KIJKEN WAT HIJ GESCHREVEN HEEFT..

Juffrouw Cameron,
Vertrouw Lopez niet, hij probeert je oom het geheim te ontfutselen, dat hij de ruine op zijn land is begraven
Kom morgen bij het beeld van Chotepec.

TERWIJL VALERIE HET BRIEFJE LAS, ZAG ZE NIET HOE LOPEZ HAAR AANDACHTIG OPNAM.
IK DACHT AL DAT ZILVERMASKER HAAR IETS GEGEVEN HAD... WAT ZOU ERIN STAAN? IK MOET VOORZICHTIG ZIJN.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER



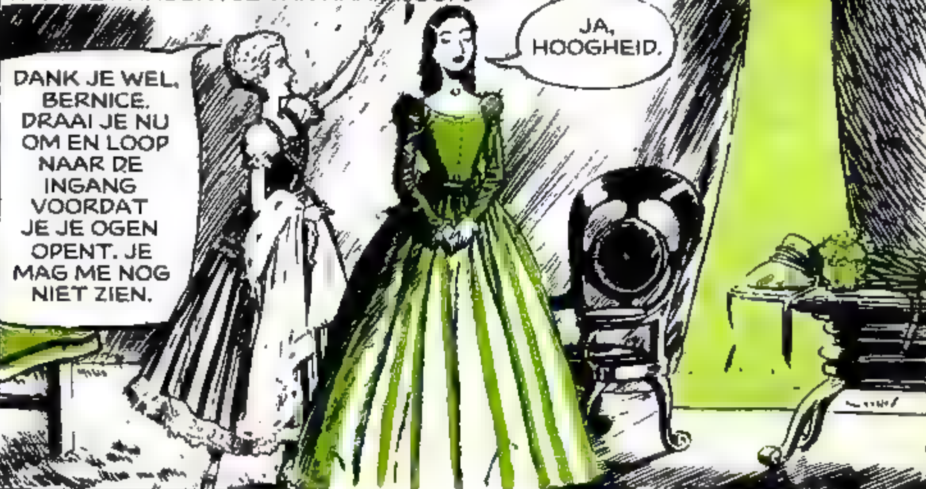




NIEMAND VERMOEDDE IMMERS, DAT HET BOE-RINNETJE DE PRINSES WAS. MEN DACHT, DAT ANITA LAG TE RUSTEN IN HET PAVILJOEN. PRINS ERIK, DIE HET BOERINNETJE ACHTERVOLGD HAD, KWAM INTUSSEN NAAR HET PAVILJOEN GEWANDELD.







PRINS ERIK EN DE ANDEREN KEKEN ZEER VER-WONDERD, TOEN ZE IEMAND MET GESLOTEN OGEN UIT DE TENT ZAGEN KOMEN.

DAT IS ANITA'S HOFDAME. WAT DOET ZIJ VREEMD. WAAR IS ANITA ZELF?

IK BEN HIER, ERIK.

TOEN DE PRINS DICHTERBIJ KWAM, ZEI ANITA:

HEB IK JE LANG LATEN WACHTEN? IK BEN HEERLIJK OPGEKNAPT. IK KOM ZO BIJ JE.

GELUKKIG! INTUSSEN HEB IK WEER DAT BOERENKIND ACHTERVOLGD, DAT LAATST JE PAARD WILDE STELEN

IN ANITA'S OGEN BLONKEN PRETLICHTJES.

EN IS ZE JE WEER ONT-SNAPT, ERIK? JE KRIJGT HAAR VAST NOG WEL.

LACHEND DACHT DE PRINSES AAN WAT ER GEBEURD WAS; ERIK HAD HAAR ALS BOERINNETJE OP HAAR PAARD GEZIEN EN DACHT DAT ZIJ HET PAARD VAN DE PRINSES HAD WILLEN STELEN. ZELFS ELSA WIST NIET DAT ZE PRINSES ANITA WAS.

EVEN LATER STAPTE DE PRINSES GLIMLACHEND NAAR BUITEN

JAMMER DAT IK VEEL VAN DE ZANG HEB MOETEN MISSEN.

UW AANWEZIGHEID BIJ HET VOLGENDE PROGRAMMAPUNT VERGOEDT ALLES, HOOGHEID. DE INTOCHT VAN DE BOSKONINGIN.

DE PRINSES KEEK VERRAST, MAAR PRINS ERIK WAS ONTSTEMD

BOSKONINGIN! IK WEET ZEKER, DAT ERIK ER VERRUKT VAN ZAL ZIJN!

BOSKONINGIN? WAT IS DAT NU WEER?

GRAAF ROFFSTEIN SPRAK FLUIS-TEREND, TERWIJL HIJ IETS UIT ZIJN ZAK HAALDE.

EEN OUDE TRADITIE HIER, HOOGHEID. U KRIJGT NU EEN MOOIE GELE-GENHEID OM EEN GOEDE INDRUK OP DE PRINSES TE MAKEN.

EEN ZAKJE GOUDSTUKKEN? WAARVOOR?



De Bandieten van Sicilië

VII KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden; zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro.*

DOOR MARY FITT

Zijn dat die heel kleine?" vroeg Anne. „Ik zag er een paar liggen in het kastje met die handschoenen, een paar losse én een halssnoer."

„Ja, ik geloof wel dat er daar wat in zitten. Ze horen bij de handschoenen en daarom zijn ze ook bewaard, niet zozeer om hun waarde. Houden jullie van geschiedenis?"

„Dat hangt er helemaal van af," zei Peter argwanend

„Natuurlijk houden we er wel van," zei Anne, terwijl ze Peter weer eens een schop gaf

„Het is geloof ik geen vervelende geschiedenis," zei de gravin. „Deze handschoenen zijn namelijk van een koningin geweest. Lord Nelson heeft ze ten geschenke gegeven aan de koningin van Napels. Je weet wel, jullie dappere admiraal."

„Nelson!" zei Peter vol ontzag.

„De koningin van Napels?" vroeg Anne. „Ik wist niet eens dat die heeft bestaan; ik dacht dat Napels alleen maar een stád in Italië was."

„Napels was vroeger een koninkrijk," zei de oude dame. „Het koninkrijk Napels en Sicilië. De koningin van Napels heette Maria Carolina. Zij was een zuster van Marie Antoinette. Daar hebben jullie toch wél van gehoord, hè, de koningin van Frankrijk?"

„Natuurlijk," antwoordde Anne.

„We hadden het dus over de handschoenen. Die werden naar Napels gestuurd als geschenk van lord Nelson aan de koningin. Het waren heel bijzondere handschoenen, gemaakt van de baard van een soort schelpdier. Ik ken er de Engelse naam niet van, maar dat hindert niet zo erg. Geef mij je handen eens, Anne"

De gravin trok haar lange zwarte handschoenen uit en Anne legde haar beide handen in de blauw dooraderde, dunne handen. De gravin streek over Annes handen

„Ja," zei ze. „Goed. Je hebt zachte en fijne handen. Je mag de handschoenen wel aanraken, je zult ze niet beschadigen." Ze ging rechtop zitten en vervolgde: „Ik vertrouw je." Toen haalde ze uit haar tas een zwart beursje, waaruit een kleine sleutel te voorschijn kwam. „Doe met deze sleutel het kastje maar open. Neem de standaard mee, waarop de handschoenen bevestigd zijn, en pak ook het stukje papier dat eronder ligt. Breng alles bij me."

Anne deed wat haar opgedragen was en zette de standaard op het tafeltje voor de gravin. Deze laatste maakte met haar dunne vingers de banden los, waarmee de handschoenen aan de standaard waren bevestigd, en toen hield ze de handschoenen op haar handen.

„Kijk," zei ze, „ze zijn gemaakt van de draden van de baard van een schelpdier."

„Maar er bestaan toch geen schelpdieren die baarden hebben?" vroeg Peter.

„Jawel, er zijn er zelfs verschillende. Dit soort echter wordt alleen maar aangetroffen aan de kusten van het eiland Sardinië. De vrouwen van het eiland sponnen meer dan een eeuw geleden van die baarddraden lange, zijdeachtige garens. Als ze er voldoende hadden, maakten ze er handschoenen van. Het was een reusachtig werk en júíst omdat het zo iets bijzonders was, werden de handschoenen als geschenk aan een vorstin gegeven. Nu wilde het geval dat een van Nelsons officieren schipbreuk leed op de kust van Sardinië en zo'n paar kostbare handschoenen als herinnering meekreeg. Hij nam ze mee en gaf ze aan lord Nelson; Nelson accepteerde ze en zond de officier naar Napels met de opdracht ze aan de koningin te schenken. Dat was in 1802, een paar jaar voordat de admiraal werd gedood."

„Bij de slag van Trafalgar, 1805," zei Peter prompt

„Ja," beaamde de gravin. „Daarvóór moesten de koning en de koningin Napels verlaten. Zij vluchtten naar Palermo, de hoofdstad van Sicilië. De koningin gaf de handschoenen aan een gravin van ons geslacht, die hofdame was, en zo zijn ze uiteindelijk in mijn bezit gekomen."

De handschoenen lagen nu in Annes handen

„Wat zijn ze klein," zei ze, „ik zou ze niet durven passen."

„De mensen hadden toen kleinere handen," zei de gravin.

„Omdat de vrouwen er niet mee hoefden te werken," opperde Peter peinzend.

„Dat kan heel goed zo zijn," knikte de gravin. „Ik wil je nog één interessant feit vertellen over die handschoenen. De jonge officier, een zekere kapitein Sylvester, die de handschoenen aan de koningin moest overhandigen, vertelde haar van zijn schipbreuk aan de kust van Sardinië. Toen hij daarna over zee van Palermo naar Napels voer, werd hij weer overvallen door een zware storm en hij was er bijna zeker van, dat hij voor de tweede maal schipbreuk zou lijden. Daarom bewaarde hij de kostbare handschoenen onder zijn jas en hemd, zodat ze, zolang hij leefde, niet blootgesteld konden worden aan de vochtige zeedampen. Daardoor zouden ze absoluut bedorven zijn."

Annes hand gleed zacht over de handschoenen.

„Ze zien er erg teer uit," zei ze.

„Dat zijn ze ook, omdat ze van zo'n teer weefsel gemaakt zijn," antwoordde de gravin. „Er is nog een brief die bij de geschiedenis hoort. Een brief van de Engelse kapitein aan zijn verloofde, waarin hij haar vertelt van zijn reis en de storm en de handschoenen. Hij schreef dat de koningin, toen ze hoorde hoeveel moeite hij had gedaan om haar de handschoenen onbeschadigd te brengen, gezegd had: „Het is niet eenvoudig, kapitein Sylvester, om mijn dank te uiten voor de grote zorg, die u op zich genomen hebt om dit geschenk aan mij te brengen. Maar iedere keer, wanneer ik de handschoenen draag, zal ik denken aan hem, die ze in zulke gevaarlijke omstandigheden bij zich droeg."

De gravin zuchtte. „Vinden jullie het geen romantische geschiedenis?"

„Ik wel," zei Anne. „Ik moet het aan mijn ouders en ook op school vertellen. Of niet, Peter?" Ze gaf hem een zacht schopje. „Zal ik de handschoenen nu weer wegleggen?"

De gravin drukte op de bel en zei: „Rossi doet dat wel."

De butler kwam binnen. „Rossi, neem dat koffieblad mee en leg de handschoenen terug in de kast. Je hoeft ze niet aan te raken, alleen maar de standaard. Het meisje zal ze weer goed in de cassette leggen. Haar handen zijn zacht en glad, niet zo ruw als de jouwe."

Rossi kwam terug. Hij nam de cassette en zette deze zorgvuldig op zijn



... werd hij weer overvallen door een zware storm en hij was er bijna zeker van, dat hij voor de tweede maal schipbreuk zou lijden.

plaats in de kast. Daarna vroeg hij: „Mag ik alstublieft de sleutel hebben, gravin?"

„Nee, dat mag je niet, verdwijn nu maar."

„Maar ik kan de vitrine niet afsluiten."

„Het meisje zal het doen. Ga nu!" Rossi ging.

„Nu," zei de gravin, „vertel me nu eens waarom jullie eigenlijk op bezoek bij mij zijn gekomen."

Peter en Anne keken elkaar aan. Peter knikte Anne toe en zij begon: „We zijn niet op de eerste plaats gekomen om een bezoek te brengen. We kwamen om iets te weten te komen over uw zoon, Luciano. We wisten niet dat hij... dat hij dood was."

Er volgde een lange stilte.

„O," zei de gravin tenslotte. „Wat wilden jullie weten over hem?"

Anne keek weer naar Peter. „Moeten we haar alles vertellen?" schenen haar ogen te vragen en Peter begreep het en knikte.

„U zei dat signor Luciano een paar kinderen zocht. Heten die kinderen soms Sebastiano, Leopoldo en Angela?"

De mond van de oude dame viel open van verbazing.

„Ja! Waarom vraag je dat? Weet je iets van hen af? Zijn ze dan niet dood?"

„Nee, mevrouw," zei Anne zacht, „ze leven alle drie en ze zijn ook gezond. Maar..."

Ze was even stil.

„Ga door! Vertel me alsjeblieft alles!" riep de gravin smekend uit. „O! Ga ze alsjeblieft vertellen dat ze hier moeten komen, bij mij. Ze kunnen hier wonen, het is hun thuis!"

„We weten niet waar ze zijn gebleven," zei Peter.

De kinderen vertelden haar nu hoe ze Sebastiano en de anderen hadden aangetroffen, hoe arm en eenzaam de drie waren en hoe Castelforte in brand gestoken was. Toen kwamen ze tot het moeilijkste gedeelte van hun verhaal. Anne zei:

„Ik denk echter niet, dat Sebastiano ooit zal willen komen, áls we hem tenminste zouden terugvinden."

„Waarom niet?" vroeg de gravin.

„Omdat Sebastiano denkt dat uw zoon Luciano de oorzaak is van alle narigheid."

„Ja, ziet u," zei Anne vlug. „We weten dat de bandieten Sebastiano moesten hebben. Ze vergisten zich en namen ons mee en daar in die grot hoorden we, dat graaf Luciano hen ervoor zou betalen. Ze wisten toen nog niet dat hij dood was. Sebastiano weet het ook nog niet. Hij komt vast niet terug. Hij is... bang."

Er volgde een lange stilte.

Toen trok de gravin haar lange, zwarte handschoenen aan.

„Kinderen," zei ze. „Er is maar één ding dat jullie voor me kunnen doen. Willen jullie dat?"

„We zullen het proberen."

„Jullie moeten naar Castelforte teruggaan en Sebastiano zien te vinden. Vertel hem dat mijn zoon gestorven is. Zeg hem dat hij het verleden moet vergeten en hier moet komen — bij mij. Ik zal alles goedmaken. Hij zal erkend worden als graaf en erfgenaam."

„Maar hij gelooft ons vast niet," zei Peter. „Hij is erg wantrouwend geworden en dat begrijp ik best. Hij wil zich wreken. Vendetta!"

„Natuurlijk wil hij dat," antwoordde de gravin. „Wij, Sicilianen, hebben een trotse natuur. Wij verdragen geen onrecht. Hij heeft alleen niet gelijk om mij te haten. Maar dat komt wel goed. Als hij de hele waarheid hoort, wordt alles anders."

„Maar hoe kunnen we hem overtuigen?" vroeg Anne, die zich levendig herinnerde, hoe verbitterd en trots Sebastiano kon kijken. „Hij zal vast denken dat we hem willen verraden. Hij zal woedend op ons zijn, denk je niet, Peter?"

Anne wendde zich weer tot de gravin en vergat even dat de oude dame blind was.

„U ként hem niet. U hebt hem niet gezien sinds hij een kleine jongen was."

„Tóch moeten jullie proberen hem te overtuigen. Ik zal jullie geld geven."

„We willen geen geld hebben," zei Peter verontwaardigd.

„Nee, geld voor Sebastiano," antwoordde de gravin. „En ik zal júllie parels meegeven voor je moeder."

„Dat kunnen we echt niet aannemen," zei Anne.

„Ach, kom, natuurlijk wel. Het is zo'n snoer van die kleine zaadparels, die zijn niet zo kostbaar."

„We kópen liever parels voor moeder," antwoordde Peter, „dank u wel."

„Heel goed," zei de gravin. „Willen jullie dan een ring meenemen die ik jullie zal geven? Die moet je aan Sebastiano laten zien." Ze haalde een gouden ring met een grote zwarte steen van haar vinger en gaf hem aan Peter.

„Die was van zijn vader," zei ze. „Nu behoort de ring aan Sebastiano. Álles is van hem. Mijn zoon erfde destijds alles, omdat de kinderen als verloren werden beschouwd. Hij gaf mij de ring toen hij vorige week wegging." Een moment moest de gravin tegen haar tranen vechten, toen zei ze: „Er is een geheim verbonden aan de ring, dat geloven wij tenminste allemaal. Het heeft iets te maken met een verborgen schat, maar niemand heeft de boodschap van de ring ooit begrepen. Eugenio, mijn man, die de broer was van Sebastiano's grootvader, zei dat het onzin was. Maar Luciano geloofde erin. Hij zat de ring altijd te bestuderen, soms zelfs met een vergrootglas."

Peter draaide de ring om en om.

„O!" riep hij opgewonden uit, „er staat iets geschreven aan de binnenkant!"

„Ja," antwoordde de gravin. „Alleen maar het oude gezegde Amor vincit omnia — Liefde overwint alles. Dat weten we wel."

„Er staat niet "vincit", maar „tenet", en dat betekent „behoudt"," beweerde Peter.

„Dat maakt toch weinig verschil,"



Peter draaide de ring om en om. „O!" riep hij opgewonden uit, „er staat iets geschreven aan de binnenkant!"

zei de gravin. „De ring behoudt haar geheim. Toch zal hij al geluk brengen, als hij Sebastiano naar ons terugbrengt. Ga nu, kinderen, en doe je best voor me, smeek ik je." Ze drukte Anne wat bankpapier in handen. „Geef dit aan Sebastiano, het is van hem."

„We zullen ons best doen," zei Anne. Peter stopte de ring in zijn zak en zei:

„We kunnen niets beloven, maar als we Sebastiano zien, zullen we hem de ring tonen en hem vertellen wat u hebt gezegd."

„Dank je," zei de gravin. „Nu moeten jullie mij alleen laten. Ik ben erg moe. Als je oud bent, kun je niet veel emoties meer verdragen, zelfs geen blijde emoties. . ."

Ze belde. Rossi verscheen om hen uit te laten. Anne en Peter dachten dat hij heimelijk lachte toen hij hen naar de deur bracht.

„Het is raar," zei Anne toen ze buiten stonden, „maar ik heb het gevoel dat ik hem al eens eerder gezien heb."

„Hij lijkt op een van de bandieten in de grot," antwoordde Peter. „Maar tenslotte leken die kerels allemaal op elkaar. Als je die butler ook zo'n rode doek om zijn hoofd bindt, is hij sprekend. . ."

„Guido," vulde Anne aan. „Ik vraag me af of hij familie van hem is en of hij iets te maken heeft met die troep van Luciano. . ."

ACHTSTE HOOFDSTUK

Beschuldigd van diefstal

Anne en Peter wandelden weer door de hoofdstraat van Catania. Het lawaai van het verkeer overstemde bijna het gesprek, zodat ze haast moesten schreeuwen om elkaar te verstaan.

„Wat moeten we nu doen?" riep Anne.

„Ik weet het niet," zei Peter. „Maar iets moeten we doen, dat is zeker. Jij hebt nu geld van haar en ik de ring."

„Maar waar zouden we Sebastiano moeten zoeken?"

„We kunnen het best naar Castelforte teruggaan. Maar ik vraag me nog steeds af of de oude gravin alles eerlijk *meende* wat ze zei."

„Wat bedoel je?" vroeg Anne verbaasd.

„Als Sebastiano terugkomt, zal hij de erfgenaam worden, dat gaf ze zelf toe. Nu Luciano dood is, is alles voor Sebastiano. Dat betekent volgens mij ook, dat de oude dame dan afstand moet doen van alle bezittingen. Zou jij in haar plaats alles af willen staan wat je had?"

„Het zou me niet kunnen schelen," antwoordde Anne peinzend. „Ik zou veel gelukkiger zijn als ik iemand had die voor alles zorgde en me gezelschap hield. Zo helemaal alleen als zij is, met die stoet bedienden, kan ze immers nooit gelukkig zijn!"

„Dus jij vertrouwt haar wel?"

„Ja. Jij niet?"

„Ik weet het niet zeker. Wat ik wél zeker weet, is dat Sebastiano haar absoluut niet zal vertrouwen. Hij zal denken dat het een valstrik is van ons."

„Ook als je hem de ring laat zien en zegt dat Luciano dood is?"

„Dat bewijst toch niets," zei Peter. „Tóch moeten we hem zien te vinden. Kom mee! Laten we een bus nemen in de richting van Castelforte."

„Maar éérst moeten we oom Paul waarschuwen," zei Anne. „We gaan eerst naar het hotel."

Dat was verstandig en daarom gingen ze haastig terug naar het hotel. Oom Paul was er echter niet.

„Weet je wat? We leggen een briefje voor hem op tafel, dan hoeft hij zich niet ongerust te maken," zei Peter.

Anne aarzelde. Het was erg verleidelijk, maar oom Paul zou het vast niet leuk vinden dat ze zo op eigen houtje erop uit trokken.

„Kom nu," riep Peter ongeduldig uit, „we zijn toch zeker met een paar uurtjes terug!"

„Vooruit dan maar," zei Anne. Ze schreven een kort krabbeltje, legden dat op tafel en gingen weg.

„Welke bus moeten we eigenlijk hebben?" vroeg Anne.

„Richting Syracuse," zei Peter. „Als we die bus nemen, stappen we onderweg ergens uit en zoeken Castelforte op."

Ze liepen samen door de straten. Anne keek naar de etalages en toen ze langs een souvenirwinkel kwamen, bleef Anne staan om wat beter te kijken. Meteen rende een kleine jongen naar buiten.

„Kom toch binnen, signorina! We hebben zóveel mooie dingen binnen!"



Het was er erg donker.

riep hij. Anne keek even naar Peter, maar de jongen trok haar al half en half de winkel in.

„Zullen we dan éven kijken?" vroeg ze.

„Móét het echt?" zei Peter ongeduldig. „We hebben zo weinig tijd."

„Maar ze hebben zulke mooie dingen van gekweekte parels in de etalage liggen en niet eens zo duur! Misschien kunnen we iets leuks voor moeder kopen."

„Nu, goed dan," zei Peter mokkend en ze gingen naar binnen.

Het was er erg donker! Als achter Anne de deur niet opengestaan had naar de drukke, zonnige straat, zou ze heus een beetje bang geworden zijn. Hun ogen wenden echter vlug aan de duisternis.

Er was veel te zien in de winkel. In de vitrine van de toonbank lagen talloze sieraden, allemaal gemaakt van parels: snoeren, oorbellen, armbanden, spelden. De kleine jongen was vreselijk ijverig, hij haalde uit de glazen kasten achter hem van alles te voorschijn: dozen bezaaid met parels, pressepapiers van onyx en amethist, asbakken van zwarte lava van de Etna . .

WORDT VERVOLGD



BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld



















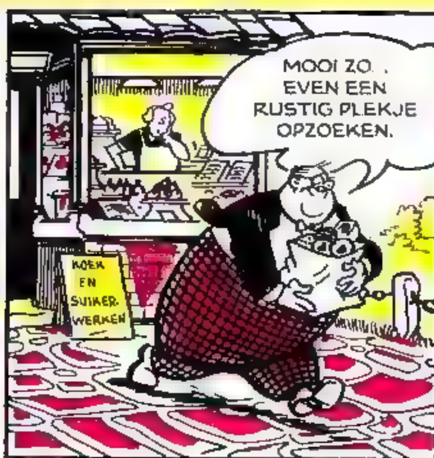




















HET DURE FEEST

Door Hans Schipperus

Een Engelse gezant in Napels had in het begin van de negentiende eeuw eens een feest gegeven, dat buitengewoon geslaagd was ondanks (misschien wel dank zij) het feit, dat het helemaal niet zo overdreven veel gekost had

Zodra sommige gasten dit laatste vernamen, vonden ze het feest lang zo geslaagd niet meer als eerst

Toen de gezant dit te horen kreeg, besloot hij zich te wreken. Hij deed dit als een Engelsman en als iemand die niet op een paar pond sterling hoefde te kijken.

Hij liet aanzeggen, dat hij een tweede feest zou geven, en hij zorgde ervoor, dat men van tevoren al sprak van de pracht en de praal die deze tweede partij zouden omringen.

Ieder die een uitnodiging had ontvangen, verscheen, want niemand wilde zich de luister van dit feest laten ontgaan. En iedereen wilde zien, hoe de diplomaat revanche zou nemen op de eerste fuif

Maar hoe verwonderd waren de gasten,



toen zij bij hun aankomst in het geheel geen voorbereidingen voor iets geweldigs gewaarwerden. De gastheer ontving hen in een slechts matig verlichte zaal. Er brandden geen kroonluchters. Er waren geen tafels gedekt.

Toen heel het gezelschap eindelijk verenigd was, bracht een bediende een spiritusslamp binnen. Dit feit prikkelde aller aandacht Men was ervan overtuigd, dat deze geheimzinnigheid een bijdrage zou zijn tot de luister van het feest.

Maar de gezant richtte zich met de volgende woorden tot de verzamelde gasten:

„Mijne dames en heren, ik weet, dat u een feest niet naar het genoegen en de blijmoedige sfeer waardeert, maar uitsluitend naar de kosten. Zie hier: mijn gelegenheidskostuum is gemaakt van een stof, waarvan de prijs honderd pond sterling per meter bedraagt. Maar dat is niet alles. Hier heb ik tien cheques, ieder duizend guinea's groot en betaalbaar aan toonder. Om er zeker van te zijn, dat dit feest niet in het water valt, zal ik ze verbranden "

Hij frommelde de kostbare papiertjes ineen en hield ze boven de spiritusvlam

„Ik twijfel er nu niet meer aan," zo ging de gezant verder, „of dit feest heeft hiermee zo veel geld gekost, dat wij het als geslaagd mogen beschouwen." Met een „Goedenavond, mijne dames en heren" verliet hij daarop de zaal.



PETER REDT DE VOORSTELLING

Peter, kom eens even."

Peter legde het boek neer, waarin hij had zitten lezen, stond op en rende de trap op naar het atelier van zijn vader. Daar was deze juist bezig meneer Kopper, de bekende goochelaar, een smoking aan te meten.

„Zeg, Peet," zei vader, „luister eens goed. Meneer Kopper ken je wel, hè?"

„Ja, vader."

„Goed zo Meneer Kopper moet vanavond optreden, maar nu is zijn assistent plotseling ziek geworden."

„Ja," mengde meneer Kopper zich nu in het gesprek, „dat zou niet zo erg zijn, als ik vanavond niet juist mijn verdwijntruc moest vertonen. Weet je wat dat is?"

„Nou," zei Peter, „ik denk, dat u dan iets laat verdwijnen."

„Niet iets," wees meneer Kopper hem terecht, „maar iemand. Mijn assistent. Maar nu die er niet is, heb ik dringend iemand anders nodig Ik heb het er met je vader over gehad en die zei, dat jij er misschien wel iets voor voelde."

„Nou en of," lachte Peter, „als u me tenminste weer te voorschijn goochelt."

„Natuurlijk, natuurlijk, dat spreekt vanzelf," zei meneer Kopper.

„Dan ben ik er beslist voor te vinden," zei Peter.

„Prachtig Dat is dan in orde. Je redt de voorstelling, jongen."

„Als ik het er tenminste goed af breng," zei Peter.

„Dat komt best voor elkaar," bromde meneer Kopper. „Als je wacht totdat je vader met me klaar is, dan gaan we naar het theater om alles te repeteren."

Een kwartier later waren ze op weg naar het theater. Ze gingen aan de achterkant van het gebouw door de artiesteningang naar binnen, liepen een gangetje door, een trapje op en toen stonden ze plotseling op het toneel, dat door schijnwerpers fel belicht werd. De toneelmeester was druk in de weer verschillende rekwisieten te versjouwen. In een hoek van het toneel, dat een enorm grote indruk maakte op Peter, was een jongleur met wat ballen aan het oefenen.

„Ha, meneer Kopper," groette de toneelmeester. „Komt u even kijken of uw spullen er al zijn?"

„Ja, Fransen," zei meneer Kopper, „en ik wilde ook nog wat repeteren. Kan dat?"

„U gaat uw gang maar, meneer," zei Fransen. „U stoort ons niet."

„Prachtig. Eens kijken... O, daar staat het. Wil jij dat huisje even op zijn plaats zetten, Fransen? Je weet wel waar, hè?"

„Ja, meneer."

„Mooi. Kijk, Peter. Het gaat hierom. Ik zal jou vanavond laten verdwijnen in dit huisje. Ik stel je eerst aan het publiek voor en dan nodig ik je uit in het huisje te gaan staan."

„Moet ik het licht meteen aansluiten, meneer?" vroeg de toneelmeester

„Ja, graag, en misschien heb je straks even tijd om de lift te bedienen?"

„Natuurlijk," antwoordde Fransen.

Meneer Kopper wendde zich weer tot Peter

„Je ziet dat de wanden uit stevig papier bestaan, daar kun je dus niet door ontsnappen, want dan zouden de mensen het horen en zien"

Peter knikte.

„Maar hoe moet ik er dan ongemerkt uit komen?" vroeg hij

„Kijk, de vloer, daar zit het hem in. Of liever gezegd er is helemaal geen vloer. Het huisje heeft geen bodem. Je staat dus op de planken van het toneel. En precies op de plaats waar jij staat, is een luik. Geen gewoon luik, maar een soort liftje, dat Fransen bedienen kan. Snap je er al wat van?"

„Nou, eerlijk gezegd nog niet veel," zei Peter

„Vanavond ga jij in het huisje. De deur gaat achter je op slot en dan gaat er een schijnwerper achter het huisje branden Het licht schijnt door het papier heen, zodat de mensen in de zaal jouw schaduw kunnen zien. Ik vraag of je klaar bent. Als jij ja zegt, pak ik deze degen. Ik zeg Sim Sala Bim en steek deze degen dwars door het huisje heen. Jij geeft een gil en de lamp achter het huisje gaat uit. Ik maak de deur open en jij bent verdwenen. Want... als ik Bim gezegd heb, trap ik op de schakelaar die hier op de grond ligt. Het licht gaat uit en jij duikt tegelijkertijd in elkaar. Ik steek de degen door het huisje, zo hoog, dat ik jou niet raken kan Jij gilt en dan zet Fransen de lift in beweging. Jij verdwijnt in een kelder hier onder het toneel Ik laat het lege huisje zien, laat het door een paar mensen controleren, doe de deur weer dicht, zeg Sim Sala Bim, trap de schakelaar weer in, trek de degen terug, jij komt met de lift omhoog, springt op en je bent er weer. Heb je het begrepen?"

„Ik geloof het wel," zei Peter. „Gaan we het nu proberen?"

„Ja," zei meneer Kopper. „Ga maar naar binnen."

Peter stapte het huisje binnen. Meneer Kopper deed de deur achter hem dicht en vroeg.

„Klaar?"

„Ja, meneer," zei Peter een beetje zenuwachtig.

„Sim Sala Bim," sprak meneer Kopper. Tegelijkertijd dook Peter in elkaar. Hij hoorde de degen boven zijn hoofd door het papier priemen. Meteen schoot hij naar beneden. Hij stapte van het liftje af, dat direct naar boven ging, en stond in een soort kelder die door twee lampjes flauw verlicht werd. Er stonden een paar kisten en hier en daar lag er wat houtwol. Veel tijd om rond te kijken kreeg Peter niet, want daar was het liftje al weer. Hij ging er op zijn hurken op zitten en schoot naar boven. Zodra hij de degen uit het papier hoorde glijden, sprong hij overeind.

„Prachtig, prachtig," zei meneer Kopper toen Peter weer naar buiten stapte. „Zo moet het We doen het nog één keer. En dan zullen we het er vanavond maar op wagen."

Ook de tweede maal liep alles vlot en zonder fouten Meneer Kopper bracht Peter thuis en zei, dat hij hem om half acht die avond weer zou komen afhalen

De rest van de middag ging ijselijk traag voorbij voor Peter. Hij hing wat rond in huis en keek iedere vijf minuten op de klok Hij probeerde wat te lezen, legde het boek weg toen het lezen niet vlotte en werd met de minuut zenuwachtiger. Als er eens iets mis ging die avond! Als de lift eens weigerde! Als hij te laat in elkaar dook! De afschuwelijkste gedachten spookten door zijn hoofd. Zo werd het eindelijk half acht. Precies op tijd hield de auto van meneer Kopper voor de deur stil. Peter zei zijn ouders gedag. Zij wensten hem succes en even later zagen ze hem met meneer Kopper wegrijden.

In de kleedkamers achter het toneel was het een drukte van belang. Er liepen allerlei mensen door elkaar Sommigen schminkten zich, anderen liepen nog wat te oefenen of stonden met elkaar te praten. Hier blies iemand op een klarinet, daar stond iemand een paar toonladders te zingen. Peter keek zich de ogen uit

„Ha, die Kop," begroette er een paar meneer Kopper.

„Wie heb jij nou meegebracht?" vroeg een man die voor een hele constructie van spiegels zijn gezicht aan het veranderen was in het ietwat droefgeestige masker van een clown



Hij hoorde de degen boven zijn hoofd door het papier priemen.

„Dat is Peter, m'n assistent voor vanavond,"' zei meneer Kopper.

„Zo,zo," zei de man en hij keek vanuit de spiegels Peter aan. „Je gaat hem toch niet doorzagen of zo iets, hè?"

„Nee," lachte meneer Kopper. „Het is zo moeilijk om die twee helften weer aan elkaar te krijgen, niet, Peter?"

„Ja," knikte deze.

„Nou, pas maar op met meneer Kopper," zei de clown. „Zo ben je er nog en zo ben je verdwenen."

„Dat heb ik gemerkt," antwoordde Peter droogjes.

Op dat ogenblik kwam de toneelmeester binnen.

„Ben je haast klaar, Tom?" vroeg hij de clown. „Over een kwartier gaan we beginnen."

„Joeoeh," brulde de clown.

„Kom," zei meneer Kopper tegen Peter. „Dan gaan wij ons ook alvast klaarmaken."

Peter volgde meneer Kopper naar een hoek van de kleedkamer, waar deze hem begon te schminken. Toen hij klaar was en zichzelf in de spiegel bekeek, kon hij zijn ogen niet geloven. Was hij dat, met dat bruine gezicht en die donkere wenkbrauwen?

Meneer Kopper zag waarschijnlijk zijn vragende blik, want hij zei: „Dan kunnen de mensen in de zaal straks je gezicht duidelijker zien."

„O," zei Peter; die er eigenlijk niet veel van geloofde.

Er kwam juist een groep van vier personen de kleedkamer binnen, die zich in ijltempo gingen verkleden. Ze deden vreselijk zenuwachtig, ze hupten en sprongen en deden allerlei gymnastische toeren.

„Dat zijn de Roldini's, tempoacrobaten," verduidelijkte meneer Kopper. „Je kunt gerust even rondkijken, hoor," voegde hij eraan toe. „Dan kan ik me even verkleden."

Dat vond Peter een prachtidee. Hij liep de gang in, waar een paar mannen met elkaar stonden te praten. Een eindje verder stond de jongleur van die middag. Hij knikte toen Peter voorbij liep. Plotseling hoorde Peter de muziek in een pittige mars losbarsten.

Het spul gaat beginnen, dacht hij en hij werd er zenuwachtig van.

„Tom, ben je zover?" vroeg de toneelmeester.

De clown kwam aangelopen.

„Ik ben klaar," zei hij, terwijl zij zichzelf op de borst sloeg en er een hijgend piepgeluid bij maakte.

„Mag ik straks eens achter de coulissen kijken?" vroeg Peter aan Fransen.

„Natuurlijk, jò," zei deze. „Als je er maar voor zorgt, dat je ons niet in de weg loopt."

Peter zocht een hoekje, vanwaaruit hij een stuk van het toneel kon overzien.

Eensklaps zweeg de muziek.

„Ja," zei Fransen, „daar gaat ie." Hij trok aan een touw en de gordijnen gingen open. Tom, de clown, rolde het toneel op. Hij haalde er de dolste fratsen uit. Aan het eind van zijn optreden werd hij beloond met een dankbaar applaus. Zo volgden de nummers elkaar in snel tempo op. Peter kon er geen oog van afhouden. Hij vond het geweldig zo achter het toneel een voorstelling bij te mogen wonen. Maar eindelijk kwam meneer Kopper hem roepen.

„Zo dadelijk zijn wij aan de beurt, Peter," zei hij.

Ja, dat was waar ook, daar had hij bijna niet meer aan gedacht. Peter trok een benauwd gezicht.

„Kijk maar niet zo benauwd," zei meneer Kopper. „Het zal best wel loslopen.

Je weet hoe het gaat, hè? Eerst kom ik op, vertoon een paar trucs en dan roep ik jou."

Peter knikte.

„Goed zo. Doe je best," fluisterde meneer Kopper en ging het toneel op, Peter in duizend angsten achterlatend. In gedachten zag hij alles al mislukken. In de verte hoorde hij het publiek applaudisseren en toen de stem van meneer Kopper die zei:

„En nu, dames en heren, heb ik het genoegen u mijn verdwijntruc te vertonen."

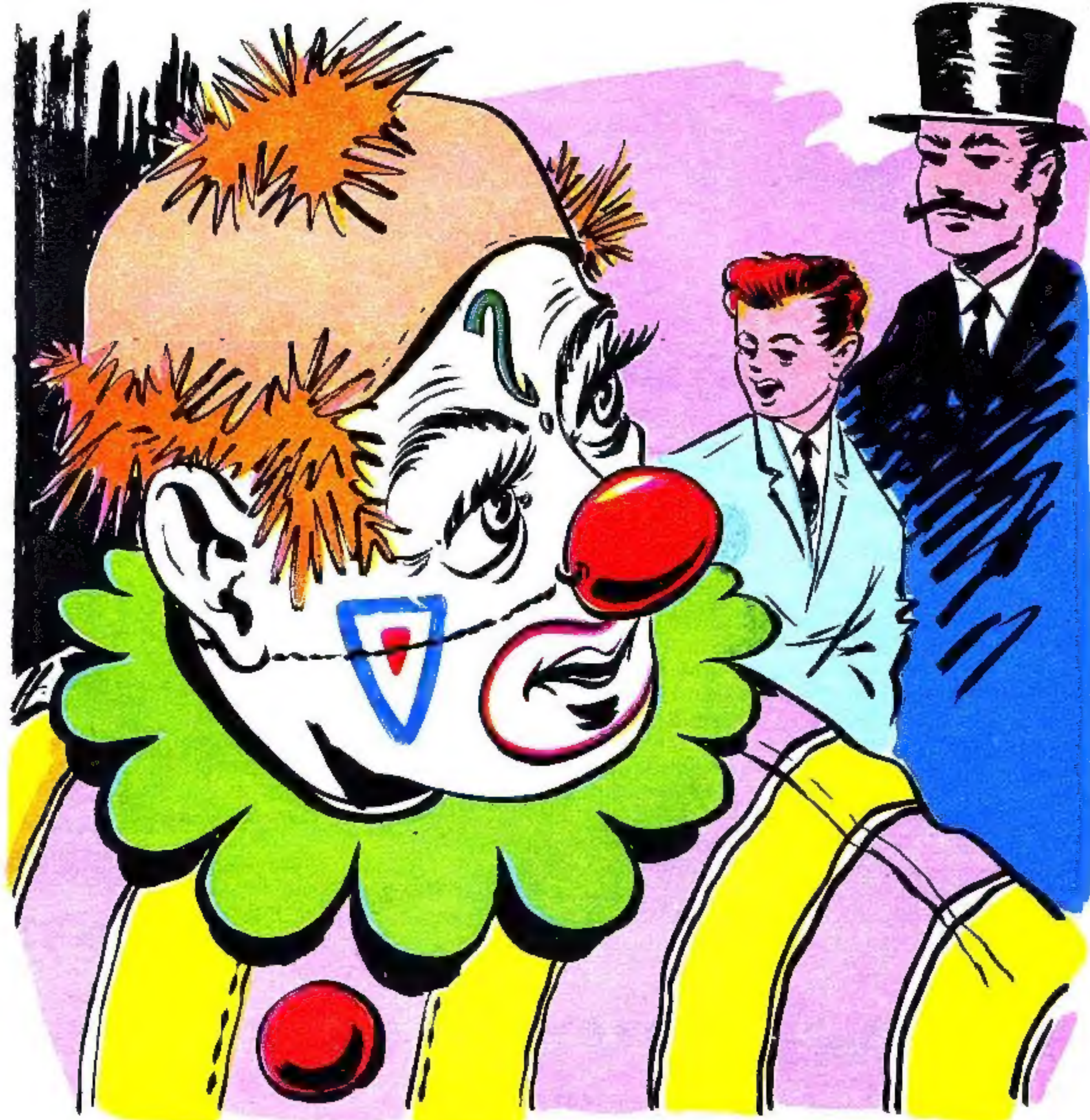
Er ging een licht gemompel door de zaal.

Meneer Kopper verschoof het huisje nog wat, totdat het precies op de goede plaats stond en riep:

„Peter."

Peter liep het toneel op. Naar zijn eigen gevoel was het meer strompelen wat hij deed. Hij voelde de duizenden ogen van de toeschouwers op zich gevestigd. Op een teken van meneer Kopper wendde hij zich naar de zaal en boog. Hier en daar klonk er applaus.

„Mijn assistent," meneer Kopper wees op Peter, „zal in deze kast plaatsnemen en na mijn magische woorden zal hij van het toneel verdwenen zijn."



„Nou, pas maar op met meneer Kopper," zei de clown.

Meneer Kopper opende de deur, Peter stapte naar binnen, het licht achter hem floepte aan en toen ging de deur weer dicht.

Er begon een trom te roffelen. In de zaal was het doodstil. Iedereen wachtte in spanning op de dingen die stonden te gebeuren. Meneer Kopper pakte de degen en streek er liefkozend met de vingers langs. „Klaar, Peter?" vroeg hij.

„Ja," was het antwoord.

Meneer Kopper zette zich naast het huisje en sprak:

„Sim Sala Bim." Meteen doorstak hij het huisje met zijn degen. De lamp floepte uit. Er klonken verschrikte kreten uit de zaal. Peter had alle instructies juist opgevolgd en verdween met het liftje in de kelder. Maar daar rezen de haren hem bijna te berge. Een verschrikkelijke schroeilucht drong zijn neus binnen. En wat erger was, hij kon geen hand voor ogen zien. Het was aardedonker. Een eindje van hem af zag hij plotseling iets oplichten.

Vlammen, dacht hij. Kortsluiting!

Als een haas repte hij zich naar de plaats waar het brandde. Hij struikelde over een kist, krabbelde overeind en begon als een razende de vlammen uit te trappen. Boven zijn hoofd hoorde hij meneer Kopper onverstoorbaar verder babbelen. Allemensen! Hij moest zorgen op tijd klaar te zijn om naar boven te gaan. Hij begon nog verwoeder te trappen. Hier nog een vlammetje. Daar ook nog een. Er smeulde nog iets. . .

Hij begon te hoesten. Zijn ogen gingen door de rook tranen. Tenslotte zag hij geen vlammetjes meer. Op de tast zocht hij zijn weg naar het liftje. Weer struikelde hij. Hij probeerde zijn evenwicht te herstellen. Hij spreidde zijn armen uit en bleef ergens aan haken. Hij voelde iets scheuren. Toen voelde hij het liftje langs zich naar beneden gaan. Hij viel er bijna op. Hij trok zijn benen onder zich en was even later weer in de kast. Naast zich hoorde hij meneer Kopper Sim Sala Bim zeggen. Hij sprong overeind, het licht floepte weer aan. Peter slaakte een zucht van verlichting. Het was achter de rug. Meneer Kopper opende de deur en Peter wankelde naar buiten, waar meneer Kopper hem dadelijk bij de hand greep. Hij staarde verbaasd naar de verfomfaaide jongen naast hem. Peter zag doodsbleek onder de schmink, die hier en daar gevlekt was. Over zijn gezicht liepen zwarte vegen en zijn ogen waren roodomrand. Zijn jas vertoonde verscheidene scheuren en schroeiplekken. Toen hoorde hij pas, dat het publiek applaudisseerde. Meneer Kopper boog en dwong Peter hetzelfde te doen. Het doek ging dicht, maar de mensen bleven klappen.

„Wat heb je uitgevoerd?"vroeg meneer Kopper.

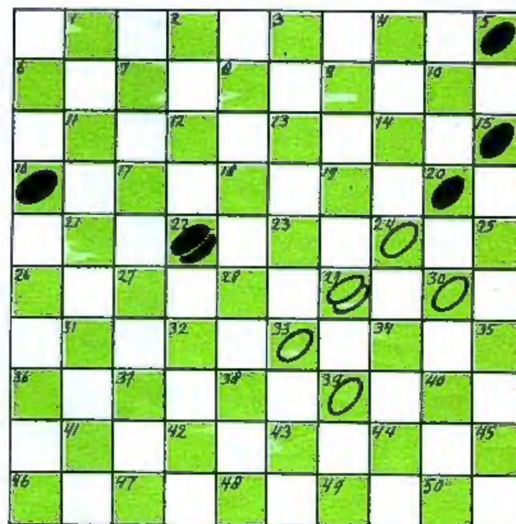
„Ik heb de voorstelling gered, geloof ik, meneer," zei Peter laconiek en toen moesten ze weer buigen voor de zaal.



Vragen staat vrij

Mijn zusje en ik hebben verschil van mening over dammen," schrijft ons Kees de M. in Breda, ,,ik zal het u precies uitleggen. Mijn zusje Lida speelde wit, ik had zwart, en op een gegeven ogenblik was de stand zoals ik voor u op het diagram getekend heb. Lida was aan slag, wit dus. Zij schoof haar dam van 29 naar 18; toen wou ik haar dam slaan met mijn dam, maar Lida zei dat het niet mocht. Volgens haar moest ik met mijn schijf op 20 haar schijven op 24 en 33 slaan. Met haar dam op 18 kon zij daarna mijn dam op 22 en mijn schijf op 38 slaan. We hebben erover gepraat en gepraat en op het laatst hebben we maar afgesproken dat we het aan Sjors zouden vragen. Wie van ons tweeën heeft gelijk?"

Het is heel eenvoudig, Kees: Lida heeft gelijk. Al honderdvijftig jaar en misschien nog wel langer geldt de regel: méérslag gaat voor. Die regel is internationaal. Men moet altijd de meeste stukken slaan; een schijf is een stuk, maar een dam is ook een stuk; in jullie geval wilde jij één stuk slaan (Lida's dam op 18), maar volgens de internationale regel moest je haar twee stukken op 24 en 33 slaan. Lida deed dus een heel goede zet, toen zij met haar dam van 29 naar 18 ging; zij verloor daarna twee schijven, maar jij verloor een schijf én een dam.



Dat was dus de damkwestie tussen Lida en Kees. Zulke kwesties komen natuurlijk elke dag ter sprake, niet alleen over dammen, maar over alles en nog wat. Als jullie dan eindeloos blijven praten: ,,Ik heb gelijk en jij hebt ongelijk", komt het nooit tot een einde, omdat iedereen eerlijk overtuigd is dat hij heus gelijk heeft. Schrijf dan een briefje aan Sjors, en je krijgt het juiste antwoord. Alle mogelijke vragen, waar het ook over gaat, kun je insturen, want:

VRAGEN STAAT VRIJ

WIE PUZZELT ER MEE?

PUZZELVERHAALTJE

In het onderstaande stukje komen enkele woorden voor, die niet af zijn. Op de plaats van de stippeltjes moeten dus letters komen te staan. Het is niet zo moeilijk om de woorden af te maken, want de in te vullen letters vormen steeds een getal.

Ik heb zolang op je gew . . . ., want ik denk wel, dat je ge . . . . . zult zijn met me mee te gaan om mijn verjaardag te . . . . en. We hoeven daarvoor niet helemaal naar huis te rijden. Daar gaan we vanavond pas h . . . ., na afloop van een feestelijk etentje hier. Als ik me niet be . . . . g, heb je er wel oren naar.

DIEREPUZZEL

Je kent natuurlijk wel het stekelvarken en het stekelbaarsje, twee heel verschillende dieren, die echter beide het woord ,,stekel" in hun naam hebben.

Nu kunnen bepaalde BOKKEN, UILEN, ARENDEN, KARPERS en MARTERS ook zo'n aanduiding aan het begin van hun naam hebben en wel bij alle namen, die genoemd zijn, bestaande uit hetzelfde woord. Welk woord is dat?

Misschien weet je nog wel een paar dierenamen, waar je hetzelfde woord voor kunt zetten. Maar die zijn minder algemeen bekend. Als je er nog een paar vindt, ben je erg knap.

WELKE LETTER ONTBREEKT?

JN RKKER WS EEN DWZE KNP
JN WNDELDE VK MET EEN SCHP
EN ZG JE JN DN OP Z'N RONDJE
ZEI JN: WT DCHT JE VN DT
HONDJE?

REBUS. Deze rebus stelt een gezegde voor.



OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

	V	R	E	K		E	R	W	T	
V	E	E		O	O	G		E	E	D
A	L	I	E		S		N	E	R	O
A		N	E	K		Z	U	S		O
N	U		N	A	G	E	L		S	I
	U	I		P	I	L		E	L	
A	R		H	E	L	F	T		A	L
D		D	O	R		S	O	M		A
E	Z	E	L		D		P	A	L	M
M	E	E		M	E	I		R	A	P
	S	N	E	E		N	E	S	T	


Theban
DE EERSTE WERELDREIZIGER
WANHOPIG ZOCHT PTAHMAI TUSSEN HET RIET NAAR ZIJN MANNEN. GERITSEL ACHTER HEM DEED HEM OMKIJKEN...
THEBAN!
DE KROKODILLEN BIJTEN NIET NAAR EEN ZWERVENDE ZEEMAN, PTAHMAI!...


GELUKKIG HEBBEN ZE JE NIET TE PAKKEN GEKREGEN! DE BANDIETEN HEBBEN EEN PAAR VAN MIJN MANNEN UIT HET WATER OPGEPIKT. AAN HET LOT VAN DE ANDEREN DURF IK NIET TE DENKEN!
KIJK, EEN VRACHTBOOT!


DE BEMANNING VAN DE BOOT NAM THEBAN EN PTAHMAI AAN BOORD; VELE DAGEN ZEILDEN ZIJ RUSTIG OVER DE NIJL.
WAT ZULLEN DE SCHURKEN TELEURGESTELD ZIJN GEWEEST, TOEN ZE MIJ MET DE BELANGRIJKE DOCUMENTEN ONDER WATER ZAGEN VERDWIJNEN! KONING CHITASAR ZAL HEN WEL NIET MET GEJUICH ONTVANGEN!
DE INHOUD VAN DE DOCUMENTEN MOET WEL ERG BELANGRIJK ZIJN! WIJ HOREN HET WEL, ALS WIJ HET HOF IN THEBE BEREIKT HEBBEN!


DE VOLGENDE DAG...
DAAR LIGT DE STAD MET HONDERD POORTEN! THEBE, HOOFDSTAD DER WERELD!


NU VLUG NAAR HET PALEIS VAN RAMSES II!



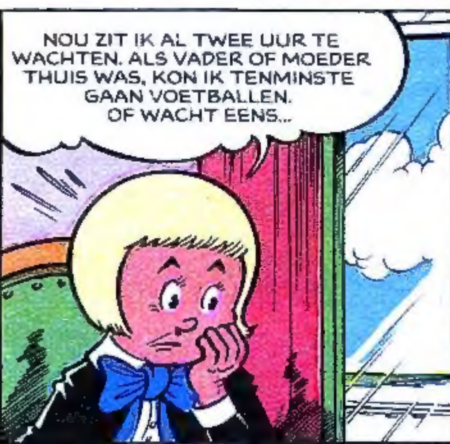








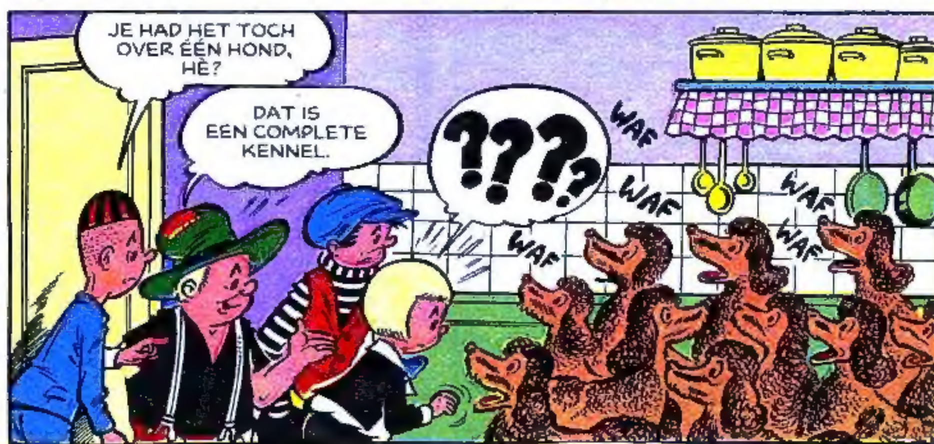












Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Abonnementsprijs: 5 frank.